Neapolis University

HEPHAESTUS Repository **http://hephaestus.nup.ac.cy**

Archive Cypriot Newspaper Materials Kypriakos Fylax

1919-02-12

þÿ š Å À Á ¹ ± º Ì Â ¦ Í » ± ¾ - ± Á . 6 3 1

Library of Neapolis University Pafos

http://hdl.handle.net/11728/9862

Downloaded from HEPHAESTUS Repository, Neapolis University institutional repository

ΚΥΠΡΙΑΚΟΣ ΦΥΛΑΞ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἡ συνδρομὴ εἶνε προπληρωτέα ὑποχρεωτική:

ΕΝ ΤΩι ΕΣΩΤΕΡΙΚΩι		ΕΝ ΤΩι ΕΞΩΤΕΡΙΚΩι	
Ἐτησία	Σελ. 12	Ἐτησία	Σελ. 14
Ἑξάμηνος	» 6	Ἑξάμηνος	» 8

Τιμὴ ἑκάστου φύλλου γρόσια 3.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΑΙ
ΤΗι ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΕΦΡΑΙΜ Κ. ΠΕΤΡΙΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΟΔΟΣ.—Ἀγορὰ Κύκκου Ἀριθ. 26.

ΕΤΟΣ ΙΓ' ΑΡΙΘ. 631

ΕΝ ΛΕΥΚΩΣΙΑι (Κύπρου),
τῇ 12ῃ Φεβρουαρίου 1919.

ΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΑΞΙΩΣΕΙΣ

ΣΥΝΗΓΟΡΙΑ ΕΝ ΤΩ ΓΑΛΛΙΚΩ ΤΥΠΩ

Μία τῶν ἀρχαιοτέρων καὶ σοβαρωτέρων γαλλικῶν ἐφημερίδων ἡ παρισινὴ «Journal des Débats» ἐν τῷ φύλλῳ αὐτῆς τῆς 5 Φεβρουαρίου ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ ἔγραψε τὰ ἑξῆς:

«Χθὲς τὴν πρωΐαν ὁ κ. Βενιζέλος ἐξέθηκε ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῶν Δέκα τὰς Ἑλληνικὰς ἀξιώσεις. Συνεχίζει σήμερον τὴν ἔκθεσιν ταύτην. Δὲν θὰ ἐκπλαγῇ τις ποσῶς ὅτι ἐγένετο ἀνάγκη δύο συνεδριῶν. Πράγματι, τὸ Ἑλλην. Βασίλειον εἶναι ἴσως ἐκ πάντων τῶν ἀντιπροσωπευομένων Κρατῶν ἐν τῷ Συνεδρίῳ, τὸ ἔχον μᾶλλον διεσπαρμένα συμφέροντα. Εἶναι τεμάχιον μόνον τῆς Ἑλλάδος. Πρὸ τῆς συνθήκης τοῦ Βουκουρεστίου τῷ 1913 εὑρίσκετο περιεσταλμένον μικρόν τι πέρα τῆς Πελοποννήσου καὶ τῆς Ἀττικῆς. Ἦτο ἔμβρυον Κράτους. Οἱ Βαλκανικοὶ πόλεμοι τῷ ἀπέδοσαν μέρος τῆς Ἑλληνικῆς κληρονομίας ἐπὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἠπείρου. Τὸ λοιπὸν ὅμως μέρος τῆς κληρονομίας τῶν βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων εἶναι εἰς χεῖρας τῶν Τούρκων. Ἐπὶ αἰῶνας οἱ διάδοχοι τοῦ Μωάμεθ Β', νικητοῦ τοῦ Κωνσταντίνου Δραγάση, ἐπέβαλλον τὴν κυριαρχίαν των ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ κόσμου. Σήμερον καταποντίζονται ἐντὸς τῆς γερμανικῆς καταστροφῆς. Γενόμενοι ἀλληλέγγυοι μετ' ἄλλης ἁρπακτικῆς φυλῆς οἱ Τοῦρκοι ἡττήθησαν ὁριστικῶς μετ' αὐτῆς. Εἶναι καταδικασμένοι ὅπως ἐξαφανισθῶσιν ἀπὸ τῆς Εὐρώπης καὶ νὰ περισυλλεγῶσιν ἐν Ἀσίᾳ, ἐν Κράτει περιωρισμένῳ ὅπου νὰ μὴ ἐξασκῶσι πλέον κυριαρχίαν ἐπὶ φυλῶν ὑποδούλων. Τότε ἡ Μεγάλη Ἑλληνικὴ Ἰδέα ἐξεγείρεται.

Ὁ κ. Βενιζέλος, ὅμως, εἶναι ἄνθρωπος συνετὸς καὶ πρακτικός. Δὲν εἶναι ποσῶς ἰμπεριαλιστής. Διεκδικεῖ μόνον τὰς χώρας αἵτινες δύνανται ν' ἀποδοθῶσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, δυνάμει τῶν ἀρχῶν τοῦ Οὐΐλσων, τῶν γενομένων δεκτῶν παρὰ τῶν Συμμάχων. Αἱ χῶραι αὗται, εἶνε ἀληθές, ἐξελίσσονται ἐπὶ τοιαύτης ἐκτάσεως, ὥστε εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τείνει τις νὰ ἀποδώσῃ ἰμπεριαλισμόν. Διήκουσιν ἀπὸ τοῦ κόλπου τῆς Καβάλλας μέχρι τοῦ Εὐξείνου καὶ ἀπὸ τῆς Τρωάδος μέχρι τοῦ βιλαετίου τοῦ Ἰκονίου. Ἐντούτοις τοῦτο ἐξηγεῖται εὐχερῶς. Ἀπὸ τῶν ἀρχαίων χρόνων ὁ Ἑλληνικὸς κόσμος ἔζησε καὶ ἀνεπτύχθη πέριξ τοῦ Αἰγαίου. Ἡ θάλασσα αὕτη κεκαλυμμένη ὑπὸ νήσων, κατοικουμένων ἀποκλειστικῶς ὑφ' Ἑλλήνων, δὲν εἶναι ποσῶς ὅριον, εἶνε κέντρον ζωτικόν. Ἡ θάλασσα εἶνε τὸ ζωτικὸν στοιχεῖον τοῦ λαοῦ τούτου ἐκ ναυτῶν. Νῆσοι, οἷα ἡ Δῆλος, ἐπὶ χρόνον μακρὸν ἐγένοντο αἱ ἕδραι τῶν σεβαστῶν ἱερῶν καὶ τόπων προσκυνήσεως δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Πάντες οἱ μεγάλοι λιμένες κατ' ἀμφοτέρας τὰς περιόδους κατοικοῦνται ὑφ' Ἑλλήνων παρὰ πάσας τὰς καταδυναστεύσεις τῶν Τούρκων. Τὸ Ἑλληνικὸν ἐμπορικὸν ναυτικὸν εἶνε ἐκ τῶν πρώτων τῆς Εὐρώπης. Ὅθεν δὲν δύναταί τις νὰ ἐκπλαγῇ ὅτι καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Συνδιάσκεψις τῆς εἰρήνης προτίθεται νὰ ἐκκαθαρίσῃ τὰς παλαιὰς ἔριδας τῆς Εὐρώπης, λαμβάνουσα ὡς βάσιν τὴν θέλησιν τῶν λαῶν, ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνησις παρουσιάζει πρὸς αὐτὴν σειρὰν ἀξιώσεων, βασιζομένων ἐπὶ τῆς ἀρχῆς ταύτης.

Ὁ κ. Βενιζέλος δὲν ἐπικαλεῖται ποσῶς τίτλους ἱστορικούς. Δὲν διεκδικεῖ τὴν κληρονομίαν τοῦ Κωνσταντίνου Δραγάση. Δὲν ἐμπνέεται ποσῶς ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἰδέας, ἥτις ἐξασκεῖ συχνότατα εἶδος γοητείας ἐπὶ τῶν συμπατριωτῶν του. Πολιτικὸς σύγχρονος, προσάγει τίτλους συγχρόνους. Προκειμένου περὶ τῆς Θράκης ἢ τῆς Ἠπείρου, περὶ τῆς Σμύρνης ἢ τῶν νήσων, στηρίζει τὸ δίκαιόν του ἐπὶ ἐπιχειρημάτων θετικῶν, ἐπὶ λόγων ἐθνικῶν καὶ διεθνῶν καὶ ἐπὶ τῶν πόθων τῶν λαῶν. Εἰς τὴν Β. Ἤπειρον ζητεῖ μόνον ὅ,τι εἶχεν ἀναγνωρισθῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀπὸ τῆς 17 Μαΐου 1914 ὑπὸ τῆς Διεθνοῦς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἐλέγχου ἐπὶ τῆς Ἀλβανίας, καὶ εἶνε τὸ ἀντισήκωμα τῆς κατοχῆς τοῦ Αὐλῶνος ὑπὸ τῆς Ἰταλίας. Οὐδεμία σοβαρὰ ἔνστασις δύναται νὰ τῷ ἀντιταχθῇ.

Ἐν Θράκῃ ἡ κατάστασις εἶνε διάφορος. Ἓν μέρος εἶχε δοθῇ εἰς τὴν Βουλγαρίαν τῷ 1913, καὶ τὸ ἕτερον μέρος ἀπετέλει τὴν Εὐρωπαϊκὴν Τουρκίαν. Ὁ κ. Βενιζέλος δὲν φιλοδοξεῖ ποσῶς νὰ ἀποκτήσῃ τὴν Κωνσταντινούπολιν οὔτε τὰς μεσημβρινὰς ὄχθας τοῦ Μαρμαρᾶ. Γνωρίζει ὅτι αἱ χῶραι αὗται πρέπει νὰ τεθῶσιν ὑπὸ ἔλεγχον διεθνῆ*. Διὰ τὰ λοιπά, ὅμως, ἰσχυρίζεται 1) Ὅτι οἱ Τοῦρκοι πρέπει ν' ἀπελαθῶσιν ἐξ Εὐρώπης, 2) Οἱ Βούλγαροι πρέπει νὰ τιμωρηθῶσι διὰ τὰς προδοσίας των, 3) Ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς πληθυσμός, εἶναι Ἑλληνικός, περίπου 781,000 κάτοικοι, ἔναντι 112 ἢ 113000 Βουλγάρων. Εἶναι ἐπιχειρήματα δυσκόλως ἀποκρουόμενα. Ἐπὶ τῶν δύο πρώτων σημείων, ὅλος ὁ κόσμος θὰ συνεφώνει. Πρέπει νὰ ἀπελαθῇ εἰς τὴν Ἀσίαν ἡ ἀπαισία φυλὴ ἥτις ἐπὶ πέντε σχεδὸν αἰῶνας ἠρήμου τὴν Ν. Εὐρώπην καὶ κατέβαλεν εἰς ἐρείπια ὅλον τὸν πολιτισμὸν ἐν τῇ ἀνατολικῇ λεκάνῃ τῆς Μεσογείου. Πρέπει ὡσαύτως νὰ συμπιέσωσι τοὺς ἄλλους Τουρανίους οἵτινες συνδυάζοντες τὰ ἐλαττώματα τῶν Τούρκων καὶ τῶν Γερμανῶν, ἐπεχείρησαν ὅπως ἀναστατώσωσι τὴν Εὐρώπην ὑπὸ τὰ νεύματα τῶν κυβερνήσεων Βιέννης καὶ Βερολίνου. Οἱ Τουράνιοι τῆς Βουδαπέστης καὶ τῆς Σόφιας πρέπει νὰ ὑποστῶσι τὴν ποινὴν τῶν πράξεων αὐτῶν ὡς καὶ αὐτοὶ οἱ Πρῶσσοι.

Ἡ ἰδέα πολιτικῶν τινων ὅτι πρέπει νὰ περιποιηθῶσι τὴν Βουλγαρίαν καὶ νὰ ἐώσωσιν ἐν εἴδει ἀμοιβῆς ἐν τῇ Τουρκικῇ Θράκῃ εἶναι τόσον ἐγκληματικὴ ὅσον καὶ ἐκείνη ὅπως ἀφήσωσι νὰ ὑπάρχῃ Πρωσσία ἰσχυρὰ ἢ καὶ νὰ μεγεθύνωσιν αὐτήν. Ἡ Εὐρώπη δὲν θὰ εἶναι ἥσυχος, ἐφόσον οἱ Βούλγαροι δὲν περιάγονται εἰς ἀδυναμίαν. Ἐὰν χάρις εἰς τὴν ἀδέξιον συνενοχὴν τοῦ σουλτάνου μετὰ τῆς ἐξαρχίας, οἱ Βούλγαροι ἠδυνήθησαν ἀπὸ τοῦ 1870 νὰ ἐπιδοθῶσιν εἰς προπαγάνδαν ἔκφρονα ἐν Μακεδονίᾳ, καὶ εἰς τὰς περικειμένας χώρας, τοῦτο δὲν παρέχει δικαιώματα εἰς αὐτούς, τῶν τεχνητῶν ἐπιτυχιῶν ἃς ἔσχον παρὰ τοῖς πληθυσμοῖς κατ' ἐπιπολήν, οὐδὲν ἴχνος θὰ παραμείνῃ, ἐὰν τεθῇ τέρμα εἰς τὴν προπαγάνδαν καὶ εἰς τοὺς βιασμούς. Δυνατὸν νὰ συζητήσωσι περὶ τῆς τύχης τῆς Θράκης καὶ νὰ ἐννοήσωσι κατὰ διαφόρους τρόπους τὴν διοίκησιν τῆς χώρας ταύτης. Δὲν ἐπιτρέπεται ν' ἀφήσωσιν οὐδὲν τεμάχιον αὐτῆς εἰς τοὺς Τούρκους ἢ τοὺς Βουλγάρους. Ὅλος ὁ κόσμος ἀπαιτεῖ τιμήματα κατὰ τῶν Γερμανῶν, ἀπαιτοῦμεν, ὡσαύτως, τοιαῦτα κατὰ τῶν Τούρκων ἄνευ τῆς συνδρομῆς τῶν ὁποίων ἡ Γερμανία θὰ ὑπέκυπτε βεβαίως δύο ἔτη ἐνωρίτερον.

Τὸ ζήτημα τῆς Μ. Ἀσίας ἀπαιτεῖ εἰδικὴν μελέτην. Σήμερον περιοριζόμεθα νὰ παραπέμψωμεν τὸν ἀναγνώστην εἰς δύο ἔργα περὶ τοῦ θέματος τούτου. Τὸ ἓν ἐπεφάνη τῷ 1915 ἐν Λειψίᾳ, καὶ ἔχει συγγραφέα γερμανὸν τὸν Δρα Δίτεριχ. «Ὁ Ἑλληνισμὸς ἐν Μ. Ἀσίᾳ» τὸ ἕτερον τὸ ὁποῖον μόλις ἐπεφάνη εἶναι τοῦ κ. Λ. Μακκᾶ. «Ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Μ. Ἀσίας».*

AUCUSTE GAUVAIN

*Σ. Κ. Φ. Ἐξακολουθεῖ ὁ μῦθος τῆς ἀλώπεκος καὶ τοῦ κόρακος.

*Σ. Κ. Φ. Τοῦ πρώτου τῶν δύο ἔργων οἱ ἡμέτεροι ἀναγνῶσται ἔχουσιν ἤδη γνῶσιν ἐκ τῶν διαλέξεων τοῦ κ. Ν. Καταλάνου.

Η ΦΥΣΙΚΗ ΑΓΩΓΗ

ΗΤΟΙ

ΑΙ ΣΩΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΔΕΜΕΝΥ

Ὁ Καθηγητὴς τῆς διδασκαλίας τῆς φυσικῆς ἀγωγῆς τῆς πόλεως Παρισίων κ. Γ. Δεμενὺ εἰργάσθη διὰ τῆς διδασκαλίας του καὶ τῶν συγγραμμάτων του ὅπως ἐπανορθώσῃ τὰς πλάνας τῆς ἐκ παραδόσεως ἐν Γαλλίᾳ γυμναστικῆς καὶ διατυπώσῃ σύστημα ἐγγύτερον πρὸς τὰς προόδους τῆς σημερινῆς φυσιολογίας.

Ἡ Γαλλία πρό τινων ἐτῶν ἦτο διῃρημένη μεταξὺ δύο θεωριῶν, τῆς τῆς παλαιᾶς γυμναστικῆς τῶν ἐξαρτημάτων, ἐγκαθιδρυθείσης ὑπὸ τοῦ Ἀμορὸ (*Amoros*) καὶ τῆς Σουηδικῆς γυμναστικῆς δημιουργηθείσης ὑπὸ τοῦ *Ling*. Ἐπρόκειτο νὰ μάθωσι ποτέρα ἦτο ἡ καλλιτέρα μέθοδος ἢ νὰ προσδιορίσωσιν ὅ,τι ὑπῆρχε καλὸν ἐν ἑκατέρᾳ τούτων. Διὰ τῆς φυσιολογικῆς μελέτης τῶν κινήσεων τῶν δύο τούτων γυμναστικῶν, διὰ μελέτης γενομένης μετὰ μεθόδων ἐπιστημονικῶν ὁ κ. Δεμενὺ κατώρθωσε νὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα. Εὑρίσκομεν εἰς τὰ συγγράμματά του (*L' Education de l' effort, les Bases Scientifiques de l' éducation physique, l' Education physique des adolescents* κτλ.) πληροφορίας λίαν ἐνδιαφερούσας περὶ τῆς φυσιολογίας τῶν κινήσεων καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς δράσεως, τῆς θρέψεως, τῆς μυϊκῆς ἀναπτύξεως, τῆς μορφολογίας τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος καὶ τῆς ὑγείας. Διατυπώνει ἐν τέλει τοὺς πρακτικοὺς κανόνας τῆς φυσικῆς ἀγωγῆς.

Τὸ πρῶτον θετέον σημεῖον εἶναι ἡ χρησιμότης, ἡ ἀνάγκη τῆς φυσικῆς ἀναπτύξεως τῆς νεότητος. Εἶχον ἀρχίσει, πρό τινων ἐτῶν, νὰ παραδέχωνται αὐτὴν ἐν Γαλλίᾳ, καὶ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον αἱ ἀσκήσεις καὶ αἱ γυμναστικαὶ παιδιαὶ (*sports*) ἐλάμβανον θέσιν ἐν τῇ ἐκπαιδεύσει.

Τὸ δεύτερον σημεῖον εἶνε ἡ ἐκλογὴ τῆς μεθόδου. Ἡ παλαιὰ γυμναστικὴ μετ' ἐξαρτημάτων ἔχει τὰ προτερήματα καὶ μειονεκτήματα αὐτῆς. Εἶναι καλή, ὁσάκις παρεμβαίνει ὡς γυμναστικὴ παιδιὰ (*Sport*) μεταξὺ τῶν ἄλλων γυμναστικῶν παιδιῶν, εἶνε δὲ κακὴ ἐὰν παριστάνῃ τὸ μόνον εἶδος ἀσκήσεως τοῦ ἀτόμου. Ὄντως, μετὰ τῶν τραπεζῶν, τῶν κρίκων, τοῦ μονοζύγου, τῶν διζύγων, τοῦ κομβωτοῦ χάλω, τῆς κλίμακος εἶνε ἀσκήσεις αἰωρήσεως τοῦ σώματος αἵτινες ἐπικρατοῦσι, καὶ προκύπτει ἐντεῦθεν ἀνάπτυξις πολὺ σημαντικὴ τῶν βραχιόνων, ἀνεπαρκὴς δὲ ἀνάπτυξις τῶν κνημῶν.

Πᾶσαι αἱ κινήσεις αἰωρήσεως ἀπὸ τῶν κρίκων, τοῦ τραπεζίου, τῶν διζύγων αἵτινες διαπλοῦσι τὸν θώρακα μηχανικῶς καὶ φαίνονται ὅτι ἔχουσιν ὡς ἀποτέλεσμα ν' αὐξάνωσι τὸν θωρακικὸν κλωβόν, νὰ ρίπτωσι τοὺς ὤμους πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ νὰ βοηθῶσι τὴν ἀναπνοήν, ἐνεργοῦσι, τοὐναντίον, κατ' ἀντίθετον φορὰν προκαλοῦσι, τῷόντι, ἀνταγωνιστικὴν συστολὴν τῶν στηθικῶν μυῶν ἥτις ἐπανάγει τοὺς ὤμους πρὸς τὰ πρόσω, καὶ δὲν ἀναπτύσσουσι ποσῶς τοὺς ἀναπνευστικοὺς μῦς.

Ἐκ τοὐναντίου, τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο ἐπιτυγχάνεται διὰ σειρᾶς κινήσεων τῶν βραχιόνων, διδασκομένων διὰ τῆς γυμναστικῆς τοῦ *Ling*, αἵτινες κάμνουσι νὰ συστέλλωνται οἱ ἀνυψωτικοὶ μῦς τῆς ὠμοπλάτης, καὶ οἱ ραχιαῖοι μῦς.

Ἡ σουηδικὴ γυμναστική, ἥτις εἶνε λογικὴ ἐν ταῖς ἐφαρμογαῖς αὐτῆς, ἀποδίδει ἐξαίρετα ἀποτελέσματα πρακτικὰ παρὰ τοῖς ἀσθενέσι καὶ τοῖς λεπτοφυέσι παιδίοις, εἶνε ἡ μόνη ἥτις συμφέρει νὰ χρησιμοποιῶμεν διὰ τοὺς καλῶς ἔχοντας. Εἶναι ἐξαίρετος ἐν ἀρχῇ, ὡς μέσον εὐκαμψίας, μαλάξεως, καὶ ἀναπτύξεως. Ἀποτυπώνει καλὴν σωματικὴν στάσιν, ἀναπτύσσει τὸ σύνολον τῶν μυῶν καὶ ἐξοικειώνει πρὸς τὴν προσπάθειαν, πρὸς τὸν ἀγῶνα. Ἐκτελουμένη ὑπὸ τὴν προσεκτικὴν ἐπαγρύπνησιν διδασκάλου, εἶνε ἡ ἀρίστη εἰσαγωγὴ εἰς τὴν τέχνην τῆς κινήσεως. Εἶναι αὕτη διὰ τὰς γυμναστικὰς παιδιὰς (σπόρτς) ὅ,τι εἶναι ἡ διατονικὴ κλίμαξ διὰ τὸ κλειδοκύμβαλον, ὅ,τι τὸ μάθημα τῆς ξιφασκίας (*escrime*) διὰ τὴν σπαθασκίαν.

Βραδύτερον, ὅμως, ἡ σωματικὴ ἀγωγὴ πρέπει νὰ ἀναζητηθῇ εἰς τὰς γυμναστικὰς παιδιάς. Ἐπὶ τῷ ὅρῳ νὰ μὴ γένηταί τις εἰδικὸς ἐν μιᾷ τούτων, τοῦθ' ὅπερ θὰ ἦτο κακόν, ἀλλὰ νὰ περιλαμβάνῃ πάσας μεθ' ὅλης τῆς μεγάλης ποικιλίας αὐτῶν (πορεία, δρόμος, ἅλμα, κολυμβητική, ξιφασκία, πυγμαχία, πάλη, χορός, ἱππευτική, ἀντισφαίρισις, ποδοσφαίρισις, κλπ.) Ἐπιτυγχάνομεν οὕτω πλήρη καὶ ἁρμονικὴν ἀνάπτυξιν πάντων τῶν μυϊκῶν συμπλεγμάτων. Παρέχουσι μεγάλα πλεονεκτήματα, ἡ πρακτικὴ χρησιμότης τινῶν ἐκ τούτων καὶ ἡ ψυχαγωγία, ἣν ἀπολαμβάνουσιν ἐξ αὐτῶν, κάμνουσιν ὥστε νὰ μὴ ἀμελῶσιν ὅταν ἅπαξ γευθῶσιν αὐτῶν.

Ἡ ἀναπνευστικὴ γυμναστικὴ δὲν ἔχει ἀνάγκην, ἐν γένει, ὅπως διδάσκηται μεμονωμένως. Τὸ παιδίον μανθάνει νὰ ἀναπνέῃ, ὅπως μανθάνει νὰ βαδίζῃ, νὰ τρώγῃ. Ἐντούτοις ἡ ἀναπνοὴ πρέπει νὰ ἐπιτηρῆται, ἐὰν συνεπείᾳ ἀσθενείας ἢ καὶ ἁπλῆς κακῆς ἕξεως, ἄτομόν τι ἀναπνέει κακῶς, τότε πρέπει νὰ ἐκτελῶμεν τὴν ἀναπνευστικὴν ἀγωγήν του· αἱ ἀναπνευστικαὶ κινήσεις συνδυαζόμεναι μετὰ κινήσεων τῶν μελῶν, αἵτινες διευκολύνουσι τὴν θωρακικὴν διάτασιν καὶ καταλλήλως ρυθμιζόμεναι εἶναι ἡ βάσις τῆς ἀγωγῆς ταύτης. Εἰς τινας γυμναστικὰς παιδιάς, ὡς τὸ κολύμβημα, εἰς τινα ἐπαγγέλματα (οἱ αὐληταὶ τῆς ὑελουργίας, οἱ φυσῶντες) εἰς τινας τέχνας, εἰς τὴν ᾠδικήν, εἰδικὴ ἄσκησις τῆς ἀναπνοῆς εἶναι ἀναγκαία.

Ὁ Δεμενὺ ἐπιμένει πολὺ καὶ δικαίως εἰς τὸν ρυθμὸν τῶν κινήσεων. Οὗτος ἔχει σπουδαίαν σημασίαν ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς ἀποδόσεως τῆς ἐξασκήσεως εἰς ἔργον* καὶ τῆς ἀντιστάσεως εἰς τὴν κόπωσιν.

Πειράματα γενόμενα διὰ τοῦ ἐργογράφου ἔδειξαν ὅτι μετὰ βάρους 6 χιλιογράμμων συστολαὶ μυϊκαὶ ἀνὰ δέκα δευτερόλεπτα, παράγουν ἐντὸς μιᾶς ὥρας ἔργον 34,560 χιλιογραμμομέτρων, ἐνῷ μυϊκαὶ συστολαὶ ἀνὰ τέσσαρα δευτερόλεπτα ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἀποδίδουσι μόνον 1,074 χιλιογραμμόμετρα καὶ δέονται ἀναπαύσεως δύο ὡρῶν. Ὑπάρχει, λοιπόν, ὑπὸ ἔποψιν πρακτικήν, μέγα ἐνδιαφέρον ὅπως ὁρίζωμεν τὸν ρυθμὸν ὅστις προσήκει εἰς ἑκάστην ἄσκησιν.

Ὁ ρυθμὸς εἶναι τὸ κύριον στοιχεῖον τῆς γυμναστικῆς μεθόδου τῆς ἐπινοηθείσης ὑπὸ τοῦ Δαλκρόζ, ἥτις σύγκειται ἐξ ὀρχηστικῶν κινήσεων αὐτοσχεδίων διὰ τὸν μαθητήν, καὶ διευθυνομένων ὑπὸ τῆς μουσικῆς. Εἶνε ἰδέα πολὺ ἐπιτυχὴς ἡ χρησιμοποίησις τῆς μουσικῆς ἐν τῇ γυμναστικῇ! ἐπιβάλλει, οὕτως εἰπεῖν, ἀσυναισθήτως, τὸν κατάλληλον ρυθμόν, καὶ διευκολύνει τὴν κίνησιν. Πάντες γνωρίζουσι τὴν χρησιμότητα τῶν ἐν πορείᾳ ᾀσμάτων ἢ τῆς στρατιωτικῆς μουσικῆς ὅπως κανονίζῃ τὸ βῆμα τῶν στρατιωτῶν καὶ προξενῇ λήθην τῆς κοπώσεως. Ἄλλως τε, καὶ τὸ δυσκολώτερον, παρατηρεῖται, ὅταν ἡ μουσικὴ δὲν διδάσκῃ αὐτόν, ὁ ρυθμὸς ὑπάρχει οὐχ ἧττον εἰς τὰς παιδιάς, εἰς τὴν ἱππασίαν διευθύνεται ὁ ρυθμὸς ὑπὸ τῆς στάσεως καὶ πορείας τοῦ ἵππου· ἐν τῇ ξιφασκίᾳ, διὰ τῶν κινήσεων τοῦ ξίφους τοῦ ἀντιπάλου. Ἡ δεξιότης ἐν ταῖς παιδιαῖς συνίσταται εἰς τὸ νὰ προσαρμόζῃ τις ἀκριβῶς εἰς τὸν ἐπιβαλλόμενον ρυθμὸν τὰς συστολὰς τῶν μυϊκῶν του συμπλεγμάτων.

Τὸ κύριον ἐξαγόμενον συμπέρασμα ἀπὸ τῶν μελετῶν τούτων εἶναι ὅτι ἡ ἄσκησις εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὴν ὑγείαν. Δὲν χρησιμεύει μόνον ὅπως ἀναπτύσσῃ τὰς μυϊκὰς μάζας, νὰ καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον ἰσχυρότερον, δεξιώτερον καὶ ὡραιότερον, χρησιμεύει ὡσαύτως ὅπως διεγείρῃ τὰς ὀργανικὰς καύσεις, νὰ ἐμποδίζῃ τὴν ρυπαρότητα τῶν ἱστῶν ἡμῶν ὑπὸ δηλητηριωδῶν (τοξινῶν) ἀπορριμμάτων. Ἐάν, πρὸς τὸν πρῶτον σκοπόν, ἐνδιαφέρῃ ἡ ποιότης τῆς ἀσκήσεως, πρὸς τὸν δεύτερον μόνη ἡ ποσότης ἔχει σημασίαν. Ἐν τέλει, πᾶσαι αἱ ἀσκήσεις εἶνε χρήσιμοι, ἐὰν εἶνε ποικίλαι, πρέπει μόνον ν' ἀποφεύγωμεν τὰς ὑπερβολάς, τὸ πολύ, ὅπερ ἐπιφέρει τὴν ὑπερκόπωσιν, καὶ τὸ πολὺ ὀλίγον, ὅπερ γεννᾷ τὰς διαταράξεις τῆς θρέψεως.

Γενικῶς εἰπεῖν, δὲν ποιούμεθα ἱκανὰς ἀσκήσεις ἐν Γαλλίᾳ, ἡ φυσικὴ ἀγωγή, αἱ γυμναστικαὶ παιδιαὶ δὲν θεωροῦνται ἱκανῶς ὡς ἀπαραίτητοι, δὲν ἀποτελοῦσιν ἔτι ἱκανῶς μέρος τοῦ βίου ἡμῶν.

Ἐν τῇ ἐκπαιδεύσει τῶν παιδίων ὑπάρχουν πολλαὶ ἀσκήσεις διανοητικαί, οὐχὶ δὲ ἱκαναὶ μυϊκαί. Ἡ γυμναστικὴ ἐν τῷ λυκείῳ (*college*) ἀπασχολεῖ πολὺ ὀλίγας ὥρας, δὲν διαθέτουσιν ἱκανὸν ἔδαφος πρὸς παιδιὰς εἰς τὴν διάθεσιν τῶν μαθητῶν· ἔπρεπε νὰ διατηρῶσι μεγάλας ἐκτάσεις διὰ παιδιάς· αἱ αὐλαὶ τοῦ τέννυς, τὸ δάπεδον τῆς ποδοσφαιρίσεως, τὰ ἐξαρτύματα ἐν ὑπαίθρῳ εἰς τὴν διάθεσιν τῶν μαθητῶν, ὁ τοῖχος ἀντισφαιρίσεως πρέπει νὰ προβλέπωνται διὰ τὰ ἀνεγερθησόμενα ἐκπαιδευτικὰ καταστήματα μετὰ τὸν πόλεμον, ἐὰν θέλωμεν νὰ βελτιώσωμεν τὴν σωματικὴν ἀνάπτυξιν τῆς νεότητος τῆς αὔριον. Πρέπει νὰ λάβωμεν ὡς παράδειγμα τοὺς Ἄγγλους καὶ τοὺς Ἀμερικανοὺς εἰς τὰ λύκεια, εἰς τὰς λέσχας, εἰς τοὺς στρατῶνας καὶ εἰς τὰ στρατόπεδα, τὰ γυμναστήρια τῶν ὁποίων εἶναι ηὐτρεπισμένα παρὰ τὰς αἰθούσας τῆς ἐργασίας, καὶ πάντες νέοι καὶ γέροντες, μεταβαίνουσιν ἐκεῖ ζητοῦντες εἰς τὰς παιδιὰς τὴν διανοητικὴν ἀνάπαυσιν. Ἡ ὑγεία καὶ ἡ ἠθικὴ εὑρίσκουσιν ἐκεῖ τὴν ὠφέλειάν των καὶ τὸ γῆρας ἐπιβραδύνεται.

Dr MARCEL LABBÉ

*Σ.Κ.Φ. Ὅρος τῆς μηχανικῆς. Ἔργον λέγεται τὸ γινόμενον τοῦ βάρους σώματός τινος ἐπὶ τὸ ὕψος, ὅπου ἐξήρθη τὸ σῶμα τοῦτο.

Ἡ χειροτεχνία.

Ὡς συνέχειαν εἰς τὴν ὡραίαν ἀνωτέρω ἀνάλυσιν τῆς φυσικῆς ἀγωγῆς, παρθέτομεν ὧδε τὴν χειροτεχνικὴν ἄσκησιν τῶν παίδων, ἣν ἐπιδιώκει ἐν Γαλλίᾳ Ἑταιρεία τις ἐπικαλουμένη «Ἑταιρεία πρὸς ἀνάπτυξιν τῆς χειροτεχνικῆς ἀγωγῆς παρὰ τοῖς μαθηταῖς τῶν λυκείων καὶ τῶν δημοτικῶν κολλεγίων» (*Société pour le developpement de l' éducation manuelle chez les élèves des lycées et des collèges municipaux de Paris*) Ἡ Ἑταιρεία αὕτη ἐσχηματίσθη κατὰ τὸν π. Νοέμβριον, τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ γερουσιαστοῦ κ. *Goirand*, δημάρχου τοῦ πρώτου διαμερίσματος, καὶ τοῦ κ. *M. A. Jully*, ἐπιθεωρητοῦ τῆς ἐπαγγελματικῆς διδασκαλίας, τῇ ἀφοσιωμένῃ συνδρομῇ τοῦ κ. Βουχιλλιῶν, διευθυντοῦ τῆς δημοτικῆς σχολῆς τῆς ὁδοῦ Καμπῶν, ἐν Παρισίοις· διοργανοῖ παραδόσεις καὶ συνεδρίας ἔργων πρακτικῶν ὅπως προσδώσῃ εἰς τοὺς παρισινοὺς μαθητὰς τῶν λυκείων καὶ κολλεγίων ἀπὸ τοῦ δεκάτου τρίτου μέχρι τοῦ δεκάτου πέμπτου ἔτους τὴν χειροτεχνικὴν δεξιότητα ὠφέλιμον εἰς πάντας, οἱαδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ μέλλουσα κοινωνικὴ θέσις αὐτῶν.

Πρόκειται νὰ καταστήσωσι τὰς χεῖρας οὐχὶ ἐπιτηδείας (*habiles*) ἀλλ' ἁπλῶς δεξιάς, εἰς δύο ἔτη, ἐπὶ τέσσαρας ὥρας καθ' ἑβδομάδα, (δύο τὴν Πέμπτην καὶ δύο τὴν Κυριακὴν) οἱ διοργανωταὶ φρονοῦν ὅτι δύνανται νὰ καταστήσωσι τὸν ἄνθρωπον ἱκανὸν ὅπως ἐκτελῇ εὐκόλως τὰ λεπτουργήματα καὶ πολυάριθμα χειροτεχνήματα ἅτινα σταθερῶς παρουσιάζονται ἐν τῷ ἀστικῷ βίῳ: ἐμβολὴ ἥλου ἐντὸς τοίχου ἀφοῦ ἐμπαγῇ ξύλινον ἐπίφραγμα (*Tampon*), ἐπιδιόρθωσις κλείθρου, πλαισίωσις χαλκογραφίας, κ. λ. π. κ. λ. π.

Παρὰ τὴν οἰκιακὴν ταύτην ὠφέλειαν, ὑπάρχει ἄλλη σημαντικωτέρα ἡ τῶν νέων ὅσοι προορίζονται εἰς στάδια ἐπιστημονικὰ ἢ βιομηχανικά: ὁ ὀδοντίατρος διὰ τὰ ἐργαλεῖα του (*protése*), ὁ φυσικὸς διὰ τὸν χειρισμὸν τῶν ἐργαλείων μετρήσεως καὶ ἐξελέγξεως· ὁ χημικὸς εἰς ἐπιχειρήσεις του ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ, κατὰ μείζονα λόγον ὁ μηχανικός, θὰ ἔχωσι πάντοτε ἀνάγκην νὰ εἶναι δεξιοὶ τὰς χεῖρας.

Δὲν πρόκειται, ὡς βλέπει τις, νὰ δοθῶσιν εἰς τὸν μαθητὴν στοιχεῖα ἐπιτηδεύματός τινος· σκοποῦσι νὰ τὸν διδάξωσιν νὰ μεταχειρίζεται ἐργαλεῖόν τι ὁσάκις ἀπαιτεῖ ἡ περίστασις νὰ γνωρίζῃ τὴν χρῆσιν τῶν ἐργαλείων μετρήσεως, τὰ τεχνικὰ ὀνόματα τῶν πραγμάτων, ἵνα δύναται δοθείσης περιστάσεως, εὐκόλως νὰ προμηθεύηται παρὰ τῶν εἰδικῶν τὸ εἶδος οὗτινος ἀκριβῶς ἔχει ἀνάγκην.

Τὸ πρῶτον ἐργαστήριον ἤνοιξεν ἀπὸ δύο περίπου μηνῶν εἰς τὴν δημοτικὴν σχολὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Καμπῶν. Εἴκοσι πέντε παῖδες χειρίζονται μετὰ χαρᾶς τὴν ρυκάνην καὶ τὸν πρίονα. Προέρχονται ἀπὸ διαφόρων συνοικιῶν τοῦ διαμερίσματος, καὶ τοσοῦτοι ἄλλοι θὰ γένωνται δεκτοὶ προσεχῶς ἐν ἄλλῳ ἐργαστηρίῳ.

Χάρις εἰς τὰ ἐπιτευχθέντα ἀποτελέσματα μέχρι τοῦδε καὶ εἰς τὰς αἰτήσεις πολλῶν ἄλλων ὑποψηφίων, ἡ Ἑταιρεία προτίθεται νὰ συστήσῃ πολλὰ ἄλλα ἐργαστήρια.

Ἵνα γένηταί τις δεκτὸς πρέπει νὰ ἔχῃ συμπεπληρωμένον τὸ δέκατον τρίτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, νὰ εἶνε Γάλλος, μαθητὴς λυκείου ἢ κολλεγίου δημοτικοῦ τῶν Παρισίων. Ἡ διδασκαλία παρέχεται δωρεάν, καὶ τὰ ἔξοδα, ἅτινα ἀνέρχονται εἰς 65 φρ. κατὰ μαθητὴν ἐτησίως, ἐπιβαρύνουσι τὴν Ἑταιρείαν ἥτις ἔχει μέλη ἐνεργά, ἐπίτιμα καὶ εὐεργέτας.

ΔΗΜΟΣΙΑΙ ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΡΙΟΝ "ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ"

Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΟΝΤΟΥ

[Παρέχομεν ὧδε περίληψιν διαλέξεως τοῦ κ. Ν. Καταλάνου περὶ τῆς ἱστορίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ τοῦ Πόντου, κατὰ τὸν κ. Δημοσθ. Χ. Οἰκονομίδην δοκιμώτατον φιλόλογον καὶ συγγραφέα σπουδαίας πραγματείας περὶ τῆς Ποντικῆς διαλέκτου, γενομένην τῇ 3)16 Φεβρουαρίου.]

Εἰς προηγουμένας διαλέξεις ἐπραγματεύθημεν γενικῶς περὶ τοῦ Μικρασιατικοῦ Ἑλληνισμοῦ ἔχοντες ὑπ' ὄψιν ἐκτενῆ καὶ ἐμβριθῆ πραγματείαν τοῦ Ἑλληνιστοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Λειψίας Δρς Κ. Δείττεριχ, νῦν δὲ θὰ προκαλέσωμεν τὴν προσοχὴν ὑμῶν ἐπὶ ἓν ἐπίλεκτον τμῆμα τοῦ Μικρασιατικοῦ Ἑλληνισμοῦ, τὸ τοῦ Πόντου, ὅστις κέκτηται ἰδίαν ἱστορίαν καὶ ἀπαράγραπτα δίκαια ἐπὶ τῆς χώρας τὴν ὁποίαν κατοικεῖ.

Ὁ Πόντος ὁρίζεται πρὸς Β. ὑπὸ τοῦ Εὐξείνου πρὸς Α. ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ Φάσιος καὶ τῆς Ἰβηρίας, πρὸς νότον ὑπὸ τῶν ὀρέων Ἀργαίου καὶ Ἀντιταύρου καὶ πρὸς Δ. ὑπὸ τοῦ Ἅλυος ποταμοῦ. Ἡ ὅλη χώρα κατὰ διαφόρους ἐποχὰς διῃρεῖτο διαφόρως, καὶ ἔφερε διάφορα ὀνόματα, ὡς ἐπὶ παραδείγματος, ἐπὶ τῶν Πάρθων, ἡ περιοχή του ἐξετείνετο ἀπὸ τοῦ Φάσιος μέχρι τοῦ Βοσπόρου καὶ ἐκαλεῖτο Βασίλειον τοῦ Πόντου, ἐπὶ τῶν Ρωμαίων, διατηροῦν τὰ αὐτὰ ὅρια, ὠνομάσθη Πολεμονιακὸς Πόντος. Αἱ μάλιστα γνωσταὶ πόλεις τοῦ Πόντου εἶνε Ρίζος, Τραπεζοῦς, Κερασοῦς, Κοτύωρα, Οἰνόη, Ἀμισός, Σινώπη, Ἰωνόπολις (Ἰνέμπολι) καὶ Ἡράκλεια, αἵτινες πᾶσαι εἶνε παράλιαι, ἐνῷ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν εἶνε αἱ πόλεις Ἀμάσεια, Πάφρα, Νεοκαισάρεια, Νικόπολις, Ἀργυρόπολις, κλπ. Ἐκκλησιαστικῶς διακρίνεται εἰς ἓξ περιφερείας· ἐὰν συμπεριληφθῇ καὶ ἡ Καισάρεια, ἔχομεν ἑπτὰ Μητροπολιτικὰς περιφερείας: Τραπεζοῦντος, Ροδοπόλεως, Χαλδίας, Νεοκαισαρείας, Ἀμασείας, Καισαρείας καὶ Κολωνίας. Ἐκ τῶν πολλῶν Μονῶν τοῦ Πόντου, σημαντικωτάτη εἶνε ἡ τοῦ Μελᾶ, (νῦν καλουμένη Σουμελᾶ), ἱδρυθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων μοναχῶν Βαρνάβα καὶ Σωφρονίου τῷ 376 μ.Χ. ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου.

Ἐπειδὴ ἡ Τραπεζοῦς, καὶ κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους, ἐγένετο ἡ σημαντικωτάτη τῶν πόλεων τοῦ Πόντου καὶ κατὰ τὸν Μεσαίωνα ἦτο, πράγματι, ἡ πρωτεύουσα τῆς Αὐτοκρατορίας τῶν Κομνηνῶν, παρέχομεν ὧδε σκιαγραφίαν τῆς ἱστορίας αὐτῆς.

Ἡ Τραπεζοῦς, ἥτις ἐκτίσθη ὑπὸ ἀποικίας Σινωπαίων τῷ 756 π. Χ. ἐπὶ τόπου λίαν προσφόρου εἰς καλλιέργειαν καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ ἐμπορίου, εἶναι ἀρχαιοτάτη καὶ διασημοτάτη πόλις. Ἡ «πόλις Τραπεζοῦς» ὡς λέγει ὁ Εὐγενικός, «ἀρχαιοτάτη καὶ ἀρίστη πασῶν τῶν πόλεων τῆς Ἀνατολῆς» καὶ «σεβαστοτάτη πασῶν» κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ Βησσαρίωνος.

Ἀπὸ τῆς «Ἀναβάσεως» τοῦ Ξενοφῶντος μανθάνομεν ὅτι ἡ Τραπεζοῦς ἐπλήρωνε φόρον εἰς τὴν μητρόπολιν αὐτῆς Σινώπην. Ἐπειδὴ κατὰ τὸν αὐτὸν ἱστορικόν, οὔτε οἱ Κολχιδεῖς οὔτε οἱ Χάλδιοι ἀνεγνώρισαν τὴν Περσικὴν κυριαρχίαν, συνάγομεν ἐκ τούτου ὅτι καὶ οἱ Τραπεζούντιοι οὐδέποτε ὑπετάγησαν εἰς τοὺς Πέρσας. Ὁ Ξενοφῶν παρέχει ὡσαύτως ἱστορικὴν καὶ γεωγραφικὴν πληροφορίαν περὶ Τραπεζοῦντος καὶ τῶν χωρῶν καὶ τῶν λαῶν πέριξ αὐτῆς, διότι ἐφιλοξενήθη ἐκεῖ ἐπὶ τριάκοντα ἡμέρας κατὰ τὴν κάθοδον τῶν μυρίων. Τὰ ὡραῖα χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ νομίσματα τὰ ἐκκοπέντα πρὸ καὶ μετὰ τοὺς χρόνους τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, μαρτυροῦσιν ὅτι ἦτο πόλις ἐλευθέρα καὶ εὐδαίμων. Διετήρησε βεβαίως τὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ τὴν ἐλευθερίαν αὐτῆς ὑπὸ τὸν Μ. Ἀλέξανδρον, διότι εἶνε γνωστὸν ὅτι ἐξεδίωξεν οὗτος τοὺς Πέρσας σατράπας καὶ κυβερνήτας ὁπουδήποτε τοῦ Πόντου εὑρίσκοντο οὗτοι, καὶ κατέλιπε πάντα τὰ διαμερίσματα καὶ τὰς πόλεις αὐτονόμους, ἐν αἷς, ὑπὸ τὴν Περσικὴν διοίκησιν, ἡ Ἀμισὸς ἀπέβαλε τὴν δημοκρατικὴν κυβέρνησιν αὐτῆς. Ἐπὶ τῶν Διαδόχων (τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου) ἀναφέρονται ὡς κυβερνῶντες ἐν Καππαδοκίᾳ, Παφλαγονίᾳ καὶ μέρει τοῦ Πόντου μέχρι Τραπεζοῦντος ὁ Εὐμένης, (322—315 π. Χ.) Περδίκας, Μιθριδάτης καὶ ἰδίᾳ ὁ Σέλευκος Α' ὁ ἐπικαλούμενος Νικάτωρ 312—208 π. Χ.), μέχρι τοῦ Μιθριδάτου πάλιν, κυριαρχήσαντος μέχρι τοῦ 63 π. Χ. ὅτε μετὰ τῆς τελικῆς διαλύσεως τοῦ κράτους αὐτῶν, ὁ Πόντος ὑπὸ τοὺς Ρωμαίους, εἰσῆλθεν εἰς νέαν περίοδον βίου.

Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἀπεστέλλετο ὑπ' αὐτῶν ἐκεῖ ἐτησίως εἰδικὸς κυβερνήτης μέχρι τοῦ 46 π. Χ. Ὁ Πολέμων ἐκ Τράλλεων τῆς Φρυγίας ἵδρυσε βασίλειον τοῦ Πόντου ἀπὸ τοῦ Βοσπόρου μέχρι Κολχίδος. Πολλαὶ τῶν παραλίων πόλεων, αἵτινες ἐγένοντο σύμμαχοι τῶν Ρωμαίων, κατὰ τοὺς διεξαχθέντας πολέμους ἀπὸ τοῦ 89—63 π. Χ. κατὰ τοῦ Μιθριδάτου Ζ' τοῦ ἐπικαλουμένου Εὐπάτορος, καὶ μεταξὺ τούτων ἡ Τραπεζοῦς, εἶχον, ὁπωσδήποτε, ἀφεθῇ ἀκόμη αὐτόνομοι. Τὸ Πολεμονιακὸν Κράτος διήρκεσε μέχρι τοῦ 63 Μ. Χ. ὅτε ὁ Νέρων κατέστησε τὸν Πόντον ἐπαρχίαν Ρωμαϊκήν.

Μετὰ βραχεῖαν περίοδον παρακμῆς ἡ Τραπεζοῦς ἠγέρθη πάλιν ἐπὶ τοῦ Ἰουλιανοῦ τῷ 333. Ἐδέχθη τὸν χριστιανισμὸν παρὰ τοῦ πρωτοκλήτου Ἀποστόλου Ἀνδρέου, ὅστις μετέβη ἐκεῖ ἀπὸ Ἀμισοῦ (Σαμψοῦντος) τῷ 34 μ. Χ. καὶ μετέδωκεν αὐτὸν εἰς τοὺς πέριξ λαούς. Πρῶτος ἐπίσκοπος αὐτῆς ἐγένετο ὁ Εὐγένιος, γνωστὸς ὡς πολιοῦχος καὶ προστάτης τῆς πόλεως, ὅστις ὑπέμεινε τὸ μαρτύριον τῷ 216 ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Διοκλητιανοῦ (μία βυζαντινὴ ἐκκλησία ὑπάρχει ἔτι ἐπ' ὀνόματί του). Διεδέξατο αὐτὸν μακρὰ σειρὰ ἐπισκόπων, οἵτινες ἐτίμησαν τὴν Ἐκκλησίαν. Οἱ [illegible] τινὲς τούτων μετέσχον τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, ἡ Τραπεζοῦς ἐξηκολούθησεν οὖσα πόλις ἐπαρχιακὴ ὑπὸ ἀνθύπατον ὡς καὶ ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ (τὸν 6ον αἰῶνα). Ὡς τοιαύτη μετὰ τῆς Κερασοῦντος ἀνῆκεν εἰς τὸν Πολεμονιακὸν Πόντον οὗτινος πρωτεύουσα ἦτο ἡ Νεοκαισάρεια. Ἔκτοτε μέχρι τοῦ Λέοντος Ἰσαύρου, δυστυχῶς, οὐδὲν γνωρίζομεν περὶ αὐτῆς, ἐπὶ τῶν Ἰσαύρων, ὅμως, φαίνεται ὡς ὁρμητήριον πρὸς πολιτικὰς καὶ πολεμικὰς ἐπιχειρήσεις ἀναληφθείσας κατὰ τῶν Περσῶν, τῶν Τουρκομάνων καὶ τῶν Ἀράβων, γενομένη μητρόπολις τοῦ μεγάλου καὶ σημαντικοῦ «θέματος» τῆς Χαλδίας, ἐνῷ ἦτο, σύναμα, καὶ πρὸ τῶν χρόνων ἔτι τῶν Ἰσαύρων, τόπος μαθήσεως, ὡς ὁ Σιρεκηνὸς Ἀνανίας, ἀξιόπιστος Ἀρμένιος συγγραφεὺς τοῦ 7ου αἰῶνος, μαρτυρεῖ.

Ὡς πρὸς τὸ θέμα Χαλδίας (τὸ ὄγδοον ἐν Μ. Ἀσίᾳ), σημειωτέον ὅτι τοῦτο ἐξ ἀρχῆς ἐξετείνετο μέχρι Κολωνίας, Καμὰχ καὶ Κελτζενὲ, ἐπὶ Λέοντος ὅμως τοῦ Σοφοῦ τὰ δύο τελευταῖα διαμερίσματα προσετέθησαν εἰς τὸ θέμα τῆς Νέας Μεσοποταμίας. Γνωρίζομεν ὅτι οἱ ἄρχοντες καὶ οἱ δοῦκες Χαλδίας τῷ 11ῳ αἰῶνι, ζητοῦντες κατὰ μικρὸν νὰ ἀπαλλαγῶσι τῆς Βυζαντινῆς διακυβερνήσεως, ἤρχισαν αὐτοκαλούμενοι δοῦκες Τραπεζοῦντος καὶ ἡ χώρα των Τραπεζουσία. Εἰς ἰδίᾳ, ὁ Θεόδωρος Γαβρᾶς, ἀπὸ εὐγενοῦς οἰκογενείας ἐν Τραπεζοῦντι καὶ ἱκανώτατος περὶ τὰ πολεμικὰ ἔσωσε τὴν Τραπεζοῦντα καὶ τὴν περίχωρον ἀπὸ δύο ἐπιδρομῶν, μίαν ἀπὸ τῶν Σελτζούκων Τούρκων καὶ τὴν ἄλλην ὑπὸ τὸν Δαυίδ, τὸν βασιλέα Γεωργίας. Οὗτος, ὅθεν, ἐθεώρει τὴν χώραν ὡς ἰδικήν του ἰδιοκτησίαν καὶ διετηρήθη μέχρι θανάτου ὡς πρίγκιψ ἀνεξάρτητος τοῦ Βυζαντίου. Περὶ τῶν Γαβραδῶν δουκῶν Τραπεζοῦντος ὁ υἱὸς τοῦ Δημοσθένους Γρηγόριος καὶ ὁ ἔκγονός του Κωνσταντῖνος Γαβρᾶς, εἶνε γνωστοὶ εἰς ἡμᾶς. Ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ πρώτου ἡ Τραπεζοῦς ἐγένετο πάλιν ἀνεξάρτητος ἀπὸ τοῦ Βυζαντίου, ἐπὶ τῶν χρόνων ὅμως τοῦ δευτέρου, ἀφότου οἱ δοῦκες προσέφερον σημαντικὰς ὑπηρεσίας εἰς τὸ Βυζαντινὸν Κράτος, ἐκτήσατο αὐτὴ τὴν ἀνεξαρτησίαν της καὶ διετήρησεν αὐτὴν μεχρισοῦ ὁ Μανουὴλ Α' (Κομνηνὸς) κατώρθωσε 1143—1180, νὰ προσαρτήσῃ αὐτὴν εἰς τὸ βασίλειόν του ἐπωφεληθεὶς κόμμα τι ὅπερ ἠγέρθη ἐκεῖ κατὰ τῆς οἰκογενείας τῶν Γαβράδων, καὶ ἀπὸ τοῦ χρόνου ἐκείνου ἡ Τραπεζοῦς ἐξηκολούθησε νὰ εἶνε ἐξηρτημένη ἀπὸ τοῦ Βυζαντίου μέχρι τῆς ἁλώσεως τούτου ὑπὸ τῶν Λατίνων, ἐπειδὴ κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἱδρύθη τὸ Τραπεζούντιον Κράτος τῶν Κομνηνῶν. Ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τοῦ νέου τούτου κράτους μέχρι τῆς ἁλώσεως τῆς Τραπεζοῦντος ὑπὸ τῶν Τούρκων ἤτοι ἀπὸ τοῦ 1204—1461, ἐβασίλευσαν *21* βασιλεῖς οἱ ἑπόμενοι:

1) Ἀλέξιος Α' ὁ μέγας Κομνηνός, υἱὸς τοῦ Μανουὴλ Σεβαστοκράτορος καὶ ἱδρυτοῦ τοῦ Τραπεζουντίου Κράτους 1204—1222.

2) Ἀνδρόνικος Α', Γίδος, γαμβρὸς τοῦ προηγουμένου 1222—1235.

3) Ἰωάννης Α' Ἄξουχος 1235—1238.

4) Μανουὴλ Α', ὁ μέγας Κομνηνός, ὅστις ἀνήγειρε τὴν ὡραίαν Βυζαντινὴν Ἐκκλησίαν Ἁγ. Σοφίαν ἐν Τραπεζοῦντι (ὑπάρχουσαν ἔτι) 1238—1263.

5) Ἀνδρόνικος Β', πρεσβύτατος υἱὸς τοῦ προηγουμένου. 1263—1266.

6) Γεώργιος Α', ἀδελφὸς τούτου. 1266—1280.

7) Ἰωάννης Β', ἀδελφὸς τοῦ Γεωργίου Α', 1280—1297.

8) Θεοδώρα 1285.

9) Ἀλέξιος Β', ὁ Μ. Κομνηνὸς 1297—1330.

10) Ἀνδρόνικος Γ', πρεσβύτατος υἱὸς τοῦ Ἀλεξίου Β' 1330—*1332*.

11) Μανουὴλ Β' *1332*.

12) Βασίλειος *1332—1340*.

13) Εἰρήνη Παλαιολογίνα *1340—1341*.

14) Ἄννα Κομνηνὴ *1341—1342*.

15) Ἰωάννης Γ. Κομνηνὸς *1342—1344*.

16) Μιχαὴλ Α' *1344—1349*.

17) Ἀλέξιος Γ', ὁ Μέγας Κομνηνὸς *1349—1390*.

18) Μανουὴλ Γ'. *1390—1417*.

19) Ἀλέξιος Δ' *1417—1446*.

20) Ἰωάννης Δ', Καλογιάννης *1446—1458*.

21) Δαυὶδ Κομνηνός, ἀδελφὸς τοῦ Ἰωάννου Δ', καὶ τελευταῖος αὐτοκράτωρ τοῦ Τραπεζουντίου Κράτους τῶν Κομνηνῶν *1458—1461*.

Ἡ πτῶσις τῆς Τραπεζοῦντος, ἥτις συνέβη ἔτη τινὰ μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐγένετο τὸ τελευταῖον θανάσιμον πλῆγμα κατὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐν συνόλῳ. Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἐν τῇ φύσει αὐτῇ τῶν πραγμάτων, ἦτο ἀδύνατον εἰς τὸ Τραπεζούντιον Κράτος, νὰ διαφύγῃ τὸ πεπρωμένον του, ἠναγκασμένον, ὡς ἦτο, νὰ πολεμήσῃ κατ' ἀναριθμήτων καὶ καλῶς ὠργανωμένων ἐχθρῶν, ἐνῷ πρότερον, κατὰ τὴν περίοδον 257 ἐτῶν τοῦ βίου του, εἶχεν ἀποκρούσει πολλὰς ἐχθρικὰς ἐπιδρομάς, καὶ ἐπεδείξατο μεγάλην πολιτικὴν καὶ στρατιωτικὴν δραστικότητα. Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν πτῶσιν αὐτὴν αὐτοῦ συνετέλεσεν οὐκ ὀλίγον εἰς τὴν διασπορὰν τῶν σπερμάτων τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς φιλολογίας εἰς τὴν Ἑσπερίαν διὰ τῶν ἐνδόξων υἱῶν αὐτῆς, οἷος ὁ Βησσαρίων, Γεώργιος ὁ Τραπεζούντιος καὶ ἄλλοι ἄνδρες σοφοί. Κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν οἱ δύο τελευταῖοι αὐτοκράτορες τοῦ Ἑλληνισμοῦ Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος τοῦ Βυζαντίου καὶ ὁ Δαυὶδ τῆς Τραπεζοῦντος ἔπεσον ὡς στρατιῶται, ὁ πρῶτος μαχόμενος ὑπὲρ τῆς πατρίδος ὡς ἥρως ἐπὶ τῶν τειχῶν τῆς πρωτευούσης του, ὁ δεύτερος ὑπὲρ πίστεως ἐν αὐτῇ τῇ Κωνσταντινουπόλει, προτιμήσας μετ' εὐγενείας τῆς ψυχῆς καὶ ἀληθοῦς χριστιανικῆς ἐγκαρτερήσεως νὰ ἴδῃ τὰ τέκνα του πίπτοντα ὑπὸ τὸν πέλεκυν τοῦ δημίου, καὶ ἔπειτα νὰ πέσῃ καὶ αὐτὸς ἀναφωνῶν: «Δίκαιος εἶ Σύ, Κύριε, καὶ δικαία ἡ κρίσις Σου», μᾶλλον ἢ νὰ ἐξωμόσῃ ὡς προὐτάθη εἰς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ πορθητοῦ Μωάμεθ Β'.

Ὡς πανταχοῦ ἀλλοθι, καὶ ἐν Πόντῳ, ὁ Ἕλλην καίπερ ὑποκείμενος εἰς σκληρὰν δουλείαν, δὲν ἀπέβαλε τὸ θάρρος καὶ τὴν ἐλπίδα, ἀλλ' ἔχων τὴν ἀφεθεῖσαν εἰς αὐτὸν δύναμιν καὶ νέον ἀναλαμβάνων θάρρος, ἐπεχείρησεν ἀκριβῶς ὅσον ἐδύνατο νὰ καταστήσῃ τὴν ζωήν του μετὰ τῶν νικητῶν ὡς οἷον τε διαρκῆ, ἀπόπειρα εἰς ἣν ἐπέτυχε κατακτώμενος τὴν συμπάθειαν καὶ τὴν ἐκτίμησιν αὐτῶν, ὁσάκις ἐχρησιμοποίησεν αὐτὸν εἰς ὑψηλὰς θέσεις ἢ εἰς τὰς τέχνας καὶ τὴν ἐμπορίαν, ὅπου εἶχον ἀνάγκην τῆς βοηθείας του. Ὅσοι εἶχον ἰδιαιτέραν δεξιότητα περὶ τὴν σιδηρουργίαν ἐν Χαλδίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ ἔτυχον ἔτι καὶ ἐκτάκτων προνομιῶν.

Αἱ παρασχεθεῖσαι ὑπηρεσίαι εἰς τὸ Ὀθωμ. Κράτος ὑπὸ τῶν Ὑψηλαντῶν, τῶν Μουρουζῶν, τῶν Καροτσάδων τοῦ Πόντου ἦσαν τῳόντι ἀνεκτίμητοι, ὑπηρεσίαι αἵτινες περιεποίουν τιμὴν καὶ ὠφέλειαν εἰς τὴν πατρίδα των καὶ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν φυλὴν ἐν γένει. Οὕτως, ὁ Ἑλληνισμὸς ἐν Πόντῳ ἐν μέρει διὰ τοῦ σταθεροῦ, ἐντίμου καὶ εἰλικρινοῦς χαρακτῆρος του, καὶ ἐν μέρει διὰ τῆς διανοητικῆς ὑπεροχῆς του ἐπέβαλε τὴν ἐντύπωσίν του εἰς τοὺς νικητὰς καὶ κατόρθωσε νὰ διακριθῇ ἐν τῇ παιδείᾳ, ἐν τῇ ἐμπορίᾳ, ἐν ταῖς τέχναις καὶ ἐπιστήμαις ὡς τὸ μόνον στοιχεῖον πρὸς πολιτισμόν. Ἀδιαλείπτως θεραπεύων τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας νῦν μὲν ἐν Μοναστηρίοις ἢ ὑπὸ τὴν στέγην τῆς Ἐκκλησίας, νῦν δὲ ἐν σχολείοις διατηρεῖ ζωντανὸν τὸ ἐθνικὸν φρόνημα καὶ αἴσθημα, ὅπερ διετήρησε καὶ διατηρεῖ ἐν μεγάλῳ βαθμῷ, μετὰ τῆς ἐλπίδος αἰσιωτέρου μέλλοντος καὶ ὅπως ἡμέραν τινὰ ἀνακτήσῃ τὴν πλήρη ἐλευθερίαν του. Οὐδέποτε ἐλησμόνησε τὸ ἔνδοξον παρελθόν του.

* * *

Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ
ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

ΥΠΟ ΣΠΥΡ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ ΕΝ ΠΑΦΩ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ]

Ἂν ἀπὸ τῆς Σπάρτης στρέψωμεν τὸ βλέμμα πρὸς τὸ δαιμόνιον πτολίεθρον τῆς Παλλάδος, τὰς κλεινὰς Ἀθήνας, θέλομεν ἴδει τὴν νεότητα καὶ ἐν ταῖς σχολαῖς καὶ ἐν τοῖς γυμναστηρίοις καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς συμποσίοις φιλοσοφοῦσαν καὶ ὀξύνουσαν τὴν διάνοιαν διὰ τῶν φιλοσοφικῶν ἐκείνων συζητήσεων, αἵτινες κατέστησαν παροιμιώδεις.—Ἐν ταῖς φιλοσοφικαῖς σχολαῖς ἡ ζήτησις τοῦ μεγάλου, τοῦ ὡραίου καὶ τοῦ ἀληθοῦς καὶ ἡ ἐξοικείωσις τῆς νεότητος εἰς τὴν μελέτην καὶ ἐνασχόλησιν ταύτην, ἀπετέλει τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος τῆς διδασκαλίας τῶν μεγάλων τῶν φιλοσοφικῶν τούτων σχολῶν διδασκάλων.

Ἡ μόρφωσις τῆς νεότητος παρ' Ἀθηναίοις ἦτο τοιαύτη, ὥστε κατηρτίζετο ὁ τέλειος ἐκεῖνος πολίτης, περὶ οὗ ὁ μέγας ποιητὴς καὶ φιλόσοφος Σίλλερ ἔγραψε τὰ ἑξῆς: «Δὲν παραγνωρίζω τὰ προτερήματα, τὰ ὁποῖα ἡ παροῦσα γενεά, ὡς σύνολον θεωρουμένη καὶ διὰ τῆς στάθμης τῆς διανοητικῆς κινήσεως μετρουμένη, δύναται ν' ἀξιοῖ ὑπὲρ ἑαυτῆς, συγκρινομένη πρὸς τὴν ἀρίστην τοῦ ἀρχαίου κόσμου γενεάν. Ἀλλ' ὅταν ὁ ἀγὼν ἀπὸ τοῦ ὅλου μεταστῇ εἰς τὰ καθέκαστα μέλη, ὅταν **ἄτομον πρὸς ἄτομον** συγκριθῇ, **τίς καθ' ἑαυτὸν ἀνὴρ τῶν νεωτέρων χρόνων δύναται ν' ἀγωνισθῇ πρὸς τὸν καθ' ἑαυτὸν Ἀθηναῖον περὶ τοῦ ἐπάθλου τῆς ἀνθρωπίνης ἀξίας;;**».

Ὁ συνδυασμός, λοιπόν, ἀσκήσεως τοῦ σώματος πρὸς τὴν ἄσκησιν τοῦ πνεύματος, ἡ μέριμνα περὶ παραγωγῆς οὐ μόνον τελείου **στρατιώτου**, ἀλλὰ καὶ τελείου **πολίτου** κατέστησε τὰς Ἀθήνας τὸ πρότυπον πόλεως δυναμένης ἀνενδοιάστως νὰ ἐπιδεικνύῃ τὴν ἀνυπέρβλητον ἐν παντὶ κλάδῳ τοῦ ἐπιστητοῦ ὑπεροχήν της.

Δὲν εἶνε ἀντικείμενον τῆς παρούσης ὁμιλίας ἡ ἀνάπτυξις τῶν λόγων καὶ τῶν αἰτίων τῆς παρακμῆς λαοῦ τοιούτου οἷος ὁ Ἀθηναϊκός, οὐδὲ θέλω ἐπιχειρήσει, καταχρώμενος τὴν ὑμετέραν εὐμενῆ ἐπιείκειαν, νὰ παράσχω καὶ ἀμυδρὰν ἔστω εἰκόνα τῆς παρακμῆς ταύτης, θὰ περιορισθῶ μόνον ν' ἀναφέρω, ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ μεγάλου Σταγειρίτου ἦτο τοσαύτη ἡ κοινωνικὴ ἔκλυσις καὶ τοιαῦται αἱ θρησκευτικαὶ ἀντιλήψεις, ὥστε ὁ μέγας ἐκεῖνος σοφὸς ἔγραφεν «Ἐπιμελὲς μὲν οὖν ἔστω τοῖς ἄρχουσι, μήτε ἄγαλμα, μήτε γραφὴν εἶναι τοιούτων (ἀσέμνων) πράξεων μίμησιν.

Εἶχον ἐκλείψει, προϊόντος τοῦ χρόνου ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν οἱ πολῖται ἐκεῖνοι, οἵτινες μὴ ἐκλεγόμενοι ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν αὐτῶν, μέλη τῆς Βουλῆς τῶν τριακοσίων, ἔχαιρον, λέγοντες «ὅτι ἡ Πατρὶς των εἶχε 300 ἄνδρας βελτίονας αὐτῶν».—Ἐχυρίαρχουν πλέον οἱ ἀρχολίπαροι δημαγωγοὶ καὶ ὄχλος πολιτῶν, οὓς ὁ Δημοσθένης κατεκεραύνωνε διὰ τῶν θαυμασίων δημηγοριῶν του στιγματίζων αὐτοὺς ὡς ἀδιαφόρους πρὸς τὸ συμφέρον τῆς Πατρίδος, ὡς ἀμελοῦντας τὸ στρατιωτικὸν καθῆκον, ὡς ἐκλελυμένους καὶ νωθρούς.

Ἀλλὰ τὰς ἀσέμνους ταύτας εἰκόνας καὶ γραφάς, περὶ ὧν ἠγανάκτει ὁ Ἀριστοτέλης, καὶ τὴν μεγάλην ἐκείνην κοινωνικὴν ἔκλυσιν ἦτο δεδομένον ἄνωθεν νὰ ἄρῃ, ἀναμορφώνων ἠθικῶς τὸν κόσμον, ὁ Χριστιανισμός.—Ἡ διδασκαλία τοῦ θείου Λυτρωτοῦ ἡ στηριζομένη ἐπὶ τῶν μεγάλων ἐκείνων ἀρχῶν τῆς ἰσότητος, τῆς ἐλευθερίας τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, διαδοθεῖσα εἰς τὸν Ἑλληνισμὸν καὶ ἀσπαστὴ ὑπ' αὐτοῦ γενομένη, ἐδημιούργησε τὸν Χριστιανικὸν Ἑλληνισμόν, τοῦ ὁποίου ἡ σταδιοδρομία εἶνε οὐδὲν ἧσσον ἔνδοξος καὶ εὐεργετικὴ τῆς σταδιοδρομίας τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ κόσμου.—

Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλλάδι ὁ Ἕλλην ἠγωνίζετο πάντοτε ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἑστιῶν· ἐν τῇ νέᾳ αὐτοῦ Χριστιανικῇ σταδιοδρομίᾳ ἠγωνίσθη καὶ ἀγωνίζεται ἔτι «γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστι τὴν ἁγία, γιὰ τῆς Πατρίδος τὴν Ἐλευθερία». Ἡ Ἑλληνικὴ Χριστιανικὴ νεότης ἀνετρέφετο πλέον οὐ μόνον ἐθνικῶς, ἀλλ' «ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου» μεγίστη δὲ φροντὶς κατεβάλλετο ὑπὸ τῶν μεγάλων τοῦ Γένους ἡμῶν διδασκάλων, ὅπως ἀναπτύσσωνται καὶ καρποφορῶσι παρὰ τῇ νεότητι αἱ ὑψηλαὶ ἐκεῖναι Χριστιανικαὶ ἀρεταί, ἃς ἐδίδαξεν ὁ θεμελιωτὴς τῆς ἁγίας ἡμῶν πίστεως.

Τοιαῦτα ἔχουσα πρότυπα ἡ Ἑλληνικὴ νεότης τῆς σήμερον, φωτιζομένη ἐκ τοῦ παραδείγματος καὶ τῶν ἔργων τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς νεότητος, ποτιζομένη τὰ νάματα τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας καὶ ρυθμίζουσα τὸν βίον συμφώνως πρὸς τὰ παραγγέλματα τοῦ θείου Λυτρωτοῦ κέκληται νὰ ἐπιτελέσῃ ὑψίστην ἀποστολήν.

Οὐδεὶς θέλει ἀπαιτήσει παρ' αὐτῆς ὅπως πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ἀποστολῆς καὶ τοῦ καθήκοντος αὐτῆς καταλίπῃ τὴν φαιδρότητα καὶ τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς.

Ἡ Ἑλληνικὴ νεότης ἀπολαύουσα τῆς χαρᾶς τῆς ζωῆς, ἐξάρχουσα τῶν ἑορτῶν καὶ πανηγύρεων, ἀποτελεῖ τὸ στόλισμα τῆς πολιτείας καὶ κοινωνίας. Ἡ ἑλληνικὴ νεότης δὲν πρέπει νὰ μεταβληθῇ εἰς Ἱερεμίαν ἐν σάκκῳ καὶ σποδῷ θρηνοῦντα ἐπὶ ποταμῶν Βαβυλῶνος. Οἱ Ἱερεμίαι ἐν ταῖς κοινωνίαις δυνατὸν νὰ ὦσι κατὰ πάντα ἀξιότιμοι καὶ σεβαστοὶ κύριοι, ἀλλ' οὐδέποτε διέπραξαν μεγάλα καὶ γενναῖα ἔργα. Ἡ ἑλληνικὴ νεότης ὀφείλει νὰ σκορπίζῃ περὶ ἑαυτὴν τὴν ἐλπίδα, τὴν χαρὰν καὶ τὴν φαιδρότητα.

Ἀλλὰ συγχρόνως, ἀναμιμνησκομένη πάντοτε τῶν μεγάλων παραδόσεων τῆς φυλῆς καὶ τῶν ὑψηλῶν ὑποθηκῶν τοῦ Γένους καὶ ἀποφεύγουσα οἱανδήποτε ταπεινότητα δυναμένην νὰ μολύνῃ τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν αὐτῆς, ὀφείλει νὰ μορφώνῃ ἑαυτὴν διὰ τῶν ἀπαραμίλλων διδαγμάτων, τῶν προγόνων μας καὶ νὰ ἀνυψοῖ μὲν τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν πρὸς πᾶν ὅ,τι μέγα, ὡραῖον καὶ ἀληθές, νὰ καθιστᾷ δὲ τὸν χαρακτῆρα αὐτῆς **χαλύβδινον** ἀντέχοντα εἰς τοὺς πειρασμοὺς τοῦ φοβεροῦ βιωτικοῦ ἀγῶνος.

Ἡ Ἑλληνικὴ νεότης ἑνουμένη εἰς συνδέσμους καὶ σωματεῖα ἐπιδιώκοντας σὺν τῇ μορφώσει τῶν μελῶν καὶ τὴν τέλεσιν ἑλληνοπρεπῶν ἑορτῶν καὶ συγκεντρώσεων, ἢ ἀσκήσεων καὶ ἐκδρομῶν τερπνῶν ἅμα καὶ ὠφελίμων, κρατεῖ ἑαυτὴν μακρὰν τῆς ἀποπνικτικῆς ἀτμοσφαίρας τῶν καφενείων ἢ πάσης ἄλλης ἀναξίας ἑαυτῆς, ἀσχολίας.

Ἡ Ἑλληνικὴ νεότης ὀφείλει νὰ καταστῇ ὁ ἐθνικὸς κατηχητὴς τῶν ἁπλοϊκῶν ἀγροτῶν μας, διδάσκουσα αὐτοὺς καὶ διὰ τοῦ λόγου **καὶ διὰ τοῦ παραδείγματος** οὐ μόνον τὸν πατριωτισμὸν ἀλλὰ καὶ τὴν **κοινωνικὴν ἀρετήν**.

Εὐχηθῶμεν τέλος πάντες κατὰ τὰς ἱστορικὰς ταύτας ἡμέρας, καθ' ἃς μετὰ παλμῶν καρδίας τὸ Ἑλληνικὸν Γένος ἀναμένει τὴν ὁλοκληρωτικὴν αὐτοῦ ἀπελευθέρωσιν, εὐχηθῶμεν, λέγω, ὅπως ἡ Ἑλληνικὴ νεότης ἀναδείξῃ τὴν Μεγάλην Ἑλληνικὴν Πατρίδα ἡγεμονίδα τοῦ πολιτισμοῦ, ὡς τὸ πάλαι, καὶ ὁδηγὸν τῶν Λαῶν ἐν τῇ ὁδῷ τῆς σοφίας καὶ τῆς ἀρετῆς.

ΠΡΟΣΟΧΗ ΑΠΟ ΤΑΣ ΡΕΚΛΑΜΑΣ

Μεταξοσπόρους ἀρίστης ποιότητος καὶ ἀσφαλεστάτης ἐπιτυχίας δύνασθε νὰ προμηθευθῆτε μόνον παρὰ τοῦ ἐν Λευκωσίᾳ καταστήματος τοῦ κ. **Ἰωάνν. Σ. Δεκωμέτου.**
Ζητήσατε ἐγκαίρως προτοῦ ἐξαντληθῶσι.

Η ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΕΘΝΟΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ

Ὁ λόγος τοῦ Ἔβερτ.

Ἡ ἡμέρα τῆς ἐνάρξεως τῆς γερμανικῆς ἐθνοσυνελεύσεως ἐνεκαινίσθη ἐν Βαϊμὰρ διὰ θρησκευτικῶν τελετῶν.

Τῇ 3 μ.μ. ἤρξατο ἡ συνεδρίασις ἐν τῷ ἐθνικῷ θεάτρῳ, πρὸ μικροῦ ἔτι θεάτρῳ τῆς αὐλῆς, κτιρίῳ συγχρόνου κατασκευῆς, πρὸ τοῦ ὁποίου ἐγείρονται οἱ ἀνδριάντες τοῦ Γκαῖτε καὶ τοῦ Σχίλλερ.

Ὁ ἐπίτροπος τοῦ λαοῦ Ἔβερτ ἀπήγγειλε τὸν ἐναρκτήριον, ἐν ἀρχῇ τοῦ ὁποίου ἐχαιρέτισε τὴν ἐθνοσυνέλευσιν «μόνην καὶ ὑπάτην κυρίαρχον τῆς Γερμανίας, ὁ χρόνος τῶν βασιλέων καὶ πριγκίπων θείᾳ χάριτι ἔληξε διὰ παντός».

Ὁ κ. Ἔβερτ ἐξηκολούθησεν: «Ἐχάσαμεν εἰς τὸν πόλεμον. Τὸ γεγονὸς τοῦτο δὲν εἶναι συνέπεια τῆς ἐπαναστάσεως· ἡ αὐτοκρατορικὴ κυβέρνησις τοῦ πρίγκιπος Μὰξ τῆς Βάδης ἐποιήσατο τὰ πρῶτα διαβήματα περὶ εἰρήνης, ἥτις παρέδωσεν ὑμᾶς ἀνυπερασπίστους, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ εἶναι ἄλλως, κατ' ἀκολουθίαν τῆς καταρρεύσεως τῶν συμμάχων ἡμῶν, λόγῳ τῆς στρατιωτικῆς καὶ οἰκονομικῆς καταστάσεως.

Ἡ ἐπανάστασις ἀπέκρουσε τὴν εὐθύνην τὴν ἀπορρέουσαν ἀπὸ τῆς ἀμηχανίας εἰς τὴν ὁποίαν περιήγαγε τὸν γερμανικὸν λαὸν ἡ πολιτικὴ τοῦ πρώην καθεστῶτος καὶ ἡ ἀστόχαστος οἴησις τῶν στρατιωτικῶν· ἀποκρούει ὡσαύτως τὴν εὐθύνην τῆς σοβαρᾶς ἀμηχανίας περὶ τὴν διατροφὴν τῆς χώρας. Ὁ πόλεμος δὲν ἐξήντλησεν ἡμᾶς μόνους, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐναντίους ἡμῶν, καὶ τὸ αἴσθημα τοῦτο, τῆς ἐξαντλήσεως τῶν ἐναντίων ἡμῶν ἐνέβαλε τὴν ἰδέαν ἀπογυμνώσεως ἐν τῇ ἰδέᾳ τῆς εἰρήνης. Ἡ ἐκδικητικὴ καὶ ἐκβιαστικὴ αὕτη πολιτικὴ εἶναι τῆς ἐνεργητικωτέρας καταδίκης. (Γενικὴ ἐπιδοκιμασία).

Εἰς τὴν δυστυχίαν ἥτις ἐνέσκηψεν καθ' ἡμῶν, τὸ ζήτημα τῶν εὐθυνῶν φαίνεται σχεδὸν ὑψίστης σημασίας, οὐχ ἧττον, ὁ γερμανικὸς λαὸς εἶναι στερρῶς ἀποφασισμένος ὅπως ζητήσῃ αὐτὸς εὐθύνας παρ' ἐκείνων τῶν ὁποίων ἡ ἐνοχὴ ἢ ἡ ἐκ προθέσεως ἀτιμία θὰ ἀποδειχθῇ».

Ὁ ἐντολοδόχος τοῦ λαοῦ ἐκφράζει ἔπειτα τὴν ἐμπιστοσύνην αὐτοῦ ἐπὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Οὐΐλσων, προστιθεὶς ὅτι «οἱ ὅροι τῆς ἀνακωχῆς ἦσαν ἀνηκούστου σκληρότητος καὶ ἐξετελέσθησαν ἄνευ ἐλέους.» Ὁ γερμανικὸς λαὸς ὅλος ζητεῖ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν Σύνδεσμον τῶν ἐθνῶν καὶ «νὰ καταλάβῃ ἐν αὐτῷ διὰ τοῦ ζήλου καὶ τῆς δραστηριότητός του θέσιν σεβαστήν».

»Στρεφόμεθα ἅπαξ ἔτι, ἐξακολουθεῖ ὁ κ. Ἔβερτ, πρὸς τοὺς λαοὺς τοῦ κόσμου μετὰ ζωηρᾶς ἐκκλήσεως ὅπως ἀποδώσωσι δικαιοσύνην εἰς τὸν γερμαν. λαὸν καὶ μὴ καταστρέψωσι διὰ τῆς καταπιέσεως τοῦ λαοῦ ἡμῶν καὶ τοῦ οἰκονομικοῦ του βίου ὅ,τι, παρὰ πάντα ταῦτα, διανοίγει παρ' ἡμῖν ὁδὸν ἀνάμεσον ἐλπίδων.

»Δὲν θὰ παραλίπωμεν οὐχ ἧττον ὅπως συνενώσωμεν τὸ γερμανικὸν ἔθνος ὅλον ἐντὸς τῶν ὁρίων μιᾶς ἐπικρατείας:

»Εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁμιλῶ συμφώνως πρὸς τὸ αἴσθημα ὅλου τοῦ ἔθνους χαιρετίζων εἰλικρινῶς καὶ μετὰ χαρᾶς τὴν δήλωσιν τῆς ἐθνοσυνελεύσεως τῆς γερμανικῆς Αὐστρίας καὶ ἀπαντῶν εἰς αὐτὴν μετὰ τῆς ἐγκαρδιωτάτης φιλίας.

«Οἱ σύντροφοι ἡμῶν ἐν τῇ φυλῇ καὶ τῇ τύχῃ ἔστωσαν βέβαιοι ὅτι εὐχόμεθα αὐτῆς «τὸ καλῶς ἤλθετε» εἰς τὸ νέον Κράτος τοῦ γερμανικοῦ ἔθνους μὲ ἀνοικτὰς τὰς ἀγκάλας καὶ μετὰ καρδίας ἀγαλλομένης. Ἡ Γερμανία δὲν δύναται πλέον νὰ ἐπαναπέσῃ εἰς τὴν παλαιὰν ἀθλιότητα τῆς κατατμήσεως καὶ στενότητος: Γερμανία μεγάλη καὶ ἡνωμένη μόνον δύναται νὰ ἐπιφέρῃ εἰς ἡμᾶς ἀκμαῖον βίον οἰκονομικόν.»

Ὁ κ. Ἔβερτ ποιεῖται ἔκκλησιν εἰς τὴν γερμανικὴν ἐργατικὴν τάξιν, ὅπως ἐντείνῃ αὕτη πάσας τὰς προσπαθείας αὐτῆς ἐν τῇ ἐργασίᾳ, ἥτις μόνη δύναται νὰ σώσῃ τὴν Γερμανίαν.

Ὁ ῥήτωρ περαίνει:

»Ἡ πρωσσικὴ ἡγεμονία, ὁ στρατὸς τῶν Χοχεντζόλλερν, ἡ πολιτικὴ ἐκείνων οἵτινες ὤθουσι πρὸς τὸν πόλεμον, κατέρρευσεν ὡς πρὸς ἡμᾶς διὰ παντός. Ὀφείλομεν, ἐδῶ, ἐν Βαϊμάρ, νὰ ἐπιχειρήσωμεν τὸν μετασχηματισμὸν τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ εἰς ἰδεολογίαν τῆς κοσμικῆς δυνάμεως — εἰς πνευματικὸν μεγαλεῖον.

Θέλομεν οὕτω νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν ἐργασίαν μετὰ τοῦ μεγάλου σκοποῦ ἡμῶν πρὸ ὀφθαλμῶν· νὰ περιφρουρήσωμεν τὸ γερμανικὸν δίκαιον καὶ νὰ καταστήσωμεν τὴν Γερμανίαν ἰσχυρὰν σοσιαλιστικὴν δημοκρατίαν· πάντες ἐσμὲν ἐμπεφορημένοι ὑπὸ τοῦ σοσιαλιστικοῦ πνεύματος καὶ τῆς σοσιαλιστικῆς μεθόδου· θέλομεν νὰ πραγματοποιήσωμεν ὅτι ὁ Φίχτε ἔδωκεν ὡς *teil motto*, θέλομεν νὰ ἐγείρωμεν τὸ κράτος τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀληθείας, θεμελιούμενον ἐπὶ τῆς ἰσότητος πάντων τῶν ἀνθρώπων. (Ζωηραὶ ἐπευφημίαι ἐπὶ τῶν ἑδωλίων τῶν μαζοριταῖρ).

Ἀκροῶνται ἔπειτα προσφωνήσεως τοῦ κ. Περανκοῦχ, προέδρου ὡς γεροντοτέρου. Οἱ κανονισμοὶ τοῦ Ράϊχσταγ ἰσχύουσι καὶ ὡς προσωρινοὶ κανονισμοὶ τῆς ἐθνοσυνελεύσεως. Κατὰ τὴν ὀνομαστικὴν κλῆσιν 387 πληρεξούσιοι ἦσαν παρόντες.

Ὁ προσωρινὸς πρόεδρος ὥρισε τὴν ἀκόλουθον συνεδρίαν, καὶ τὴν ἐκλογὴν προέδρου, ἀντιπροέδρου καὶ γραμματέως.

Μεθ' ὃ διαλύεται ἡ συνεδρία.

Δώδεκα αὐτοκαλούμενοι ἀντιπρόσωποι τῆς Ἀλσατίας καὶ Λωρραίνης, ἐν οἷς ὁ πρώην ὑπουργὸς τοῦ πολέμου, στρατηγὸς Φὸν Σχόϋχ, ἀρνησίπατρις Ἀλσατιανός, ἐζήτησαν ὅπως γένωνται δεκτοὶ εἰς τὰς κόλπους τῆς ἐθνικῆς ἀντιπροσωπείας καὶ ἐν Βαϊμάρ.

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟΝ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑΣ ΤΩΝ ΡΩΜΑΝΩΦ

Η ΕΞΟΝΤΩΣΙΣ ΤΩΝ ΡΩΜΑΝΩΦ

Ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 1ης Φεβρ. τῆς Λονδινείας ἐφημερίδος «*Daily Mail*» ἐδημοσιεύθη ἀνταπόκρισις τοῦ ἀντιπροσώπου αὐτῆς ἐν Χάγῃ τῆς Ὁλλανδίας διαλαμβάνουσα τὰ ἑξῆς:

«Ὁ κόμης, Α. Α. Τολστόη ὅστις ἦτο ἐν Βερολίνῳ τὴν προηγηθεῖσαν ἑβδομάδα, παρέσχεν εἰς ρωσικὴν ἐκεῖ ἐφημερίδα τὴν «Βρέμυα» πληροφορίας περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Τσάρου καὶ τῆς οἰκογενείας του εἰς Αἰκατερίνεμβουργ τὸν π. Ἰούλιον.

Ὅτε ὑπεγράφη ἡ ἀπόφασις ὑφ' ὅλου τοῦ τοπικοῦ Σοβιέτ, δύο μέλη, ὁ Ζουρόφοκη καὶ ὁ Βελυβοδόρωφ μετέβησαν εἰς τὴν οἰκίαν μηχανικοῦ τινος καλουμένου Ἰγνάτιεφ ὅπου ἦσαν ὁ Τσάρος καὶ ἡ οἰκογένειά του, ἵνα παραστῶσιν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν.

Ἀπόσπασμα Ἐρυθρῶν Φυλάκων ἐχαιρέτισε τὴν ἀγγελίαν τῆς ἀποφάσεως μετὰ βροντωδῶν ἀνευφημιῶν καὶ ἔπειτα πλήττοντες ταχέως καὶ κροτοῦντες τὰς χεῖρας ὥρμησαν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς Βασιλικῆς οἰκογενείας. Ὅτε ὁ Τσάρος καὶ ἡ Τσαρίνα ἤκουσαν τὸν θόρυβον ἐγνώρισαν ἀμέσως πόθεν ἡ κίνησις καὶ ἐνεδύθησαν ἐσπευσμένως.

Αἱ περίτρομοι Μεγάλαι Δούκισσαι ἐνηγκαλίσθησαν ἀλλήλας· ὁ Τσάρεβιτς ἀνελύθη εἰς δάκρυα καὶ ἐδοκίμασε νὰ σταθῇ ὄρθιος, ἀλλὰ κατέπεσεν, ὅθεν ὁ Τσάρος διέκοψε τὴν προσευχήν του ἵνα ἀναλάβῃ τὸν υἱόν του εἰς τοὺς βραχίονάς του. Ἡ Τσαρίνα ἐξηκολούθησε τὴν προσευχήν της.

Ἤνοιξε τότε ἡ θύρα καὶ ὁ Ζουρόφσκη, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς ἐρυθρᾶς φρουρᾶς, εἰσῆλθεν. Ἡ βαρωνὶς *Buxhveden* ἀνησυχήσασα ὑπὸ τοῦ θορύβου ἔσπευσε πρὸς τὴν Τσαρίναν καὶ ἔπεσε παρ' αὐτὴν μετὰ ὑστερισμῶν. Ὁ Ζουρόφσκυ, μετὰ σατανικοῦ συντόμου γέλωτος, ἐστράφη πρὸς τὸν Τσάρον καὶ εἶπεν: «Βλέπω ὅτι εἶσθε ἤδη ἕτοιμος.»

«Ναί, εἶμαι ἕτοιμος» ἀπήντησεν ὁ Τσάρος.

»Ἡ ἐπίσκεψίς μας δὲν ἀφορᾷ μόνον ὑμᾶς, ἐξηκολούθησεν ὁ Ζουρόφσκη ταχέως· Θὰ ἐξοντώσωμεν τὴν σύζυγόν σας καὶ ὅλην τὴν γενεάν σας.»

Οἱ ἐρυθροὶ φρουροὶ περιεκύκλωσαν τοὺς καταδίκους καὶ ὤθησαν αὐτοὺς ἔξω. Ὁ Τσάρος ἐβάδιζε πρῶτος μετὰ τοῦ υἱοῦ του, ὅστις εἶχε λιποθυμήσει εἰς τοὺς βραχίονάς του. Ἦτο θανασίμως ὠχρὸς καὶ τρέμων, ἀλλὰ ταχέως συνῆλθεν. Ἡ Τσαρίνα ἠκολούθει μετὰ βήματος σταθεροῦ, προσευχομένη χαμηλὰ δι' ὅλου τοῦ χρόνου.

Αἱ Μ. Δούκισσαι καὶ ἡ βαρωνὶς *Buxhveden* ἔκλαιον ὀλολύζουσαι καὶ ἐδέησε νὰ συρθῶσιν εἰς τὸν τόπον τῆς ἐκτελέσεως, εἰς τὸ ὑπόγειον ὅπου οἱ Ἐρυθροὶ φρουροὶ ἐπυροβόλησαν καὶ ἐφόνευσαν τὰ θύματά των, τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον.

Ὁ Ζουρόφσκυ καὶ οἱ Ἐρυθροὶ φύλακες ἔλεγον ὕστερον ὅτι ἡ Τσαρίνα ἐπυροβολήθη πρώτη, ἔπειτα αἱ Μ. Δούκισσαι καὶ ἔσχατος πάντων ὁ Τσάρος.

Τὰ πτώματα ἐτέθησαν ἐπὶ αὐτοκινήτου καὶ μετεφέρθησαν τὴν αὐτὴν νύκτα εἰς ἐγκαταλελειμμένον ὀρυχεῖον ἔξω τῆς πόλεως ὅπου περιεβράχησαν διὰ πετρελαίου καὶ ἐκάησαν. Ἡ τέφρα καὶ τὰ ὀστᾶ ἐκαλύφθησαν διὰ χώματος.

Ἡ θανατικὴ ἐκτέλεσις κατὰ τῶν Μ. Δουκῶν.

Λονδῖνον 7 Φεβρ. Ἀγγέλλουσιν ἐξ Ἑλσιγγφόρς εἰς τοὺς «Τάϊμς» ὅτι κατὰ τὰς πρώτας λεπτομερείας ληφθείσας ἐκ Ρωσίας ἡ θανατικὴ ἐκτέλεσις κατὰ τῶν 4 Μ. Δουκῶν, ἀνηκόντων εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴν οἰκογένειαν τῆς Ρωσίας ἐγένετο τῇ 28ῃ Ἰανουαρίου ἐν τῇ αὐλῇ τῶν φυλακῶν Δεριαβίνσκ, προαστείου τῆς Πετρουπόλεως.

Ὁμοῦ μετὰ τῶν Μ. Δουκῶν 144 ἄνδρες καὶ 26 γυναῖκες κατηγορούμενοι ὑπὸ τῶν Βόλσεβικ ὅτι μετέσχον συνωμοσίας ἀγγλογαλλικῆς, ἐτουφεκίσθησαν.

Ὁ Μ. Δοὺξ Μιχαήλοβιτς ἀσθενὴς καὶ ἐξηντλημένος ὑπὸ τῶν στερήσεων ἐδέησε νὰ μεταφερθῇ εἰς τὸν τόπον τῆς ἐκτελέσεως ἐπὶ χειραμάξης καὶ ἐν τοιαύτῃ θέσει ἐτουφεκίσθη.

Ἀπόσπασμα ναυτῶν καὶ Κινέζων εἶχεν ἐπιφορτισθῇ διὰ τὰς ἐκτελέσεις ταύτας, αἵτινες ἐγένοντο ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν πληρεξουσίων τῆς ἐκτάκτου ἐπιτροπείας πρὸς καταπολέμησιν τῆς ἀντεπαναστάσεως.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ τοῦ ξενοδοχείου «*Palace Hôtel*» ἐν τῷ μεγάρῳ πρώην Χαϊδεσταμ πληροφορεῖ τὸ κοινὸν ὅτι ἐφεξῆς θὰ δέχηται ξένους, ἀναχωρήσαντος τοῦ Ἀγγλικοῦ Ἐπιτελείου.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΟΥΧΙ ΠΑΓΚΥΠΡΙΑ

Ἐπανερχόμεθα εἰς τὸ θέμα περὶ τῶν προσεχῶν ἐθνικῶν πανηγύρεων ἵνα προκαλέσωμεν τὴν προσοχὴν καὶ τὴν μελέτην τούτου ὑπό τε τοῦ κοινοῦ καὶ τῶν ἁρμοδίων, ἀπηλλαγμένων πάσης ἄλλης προκαταλήψεως περὶ τοῦ προσφορωτέρου καὶ ὡς οἷόν τε λαμπροτέρου πανηγυρισμοῦ διὰ τὰ προσδοκώμενα μὲν καθόλου μεγάλα ἐθνικὰ εὐτυχήματα, καὶ ἰδίᾳ διὰ τὴν ἐθνικὴν καὶ πολιτικὴν ἀποκατάστασιν τῆς Κύπρου. Ἐπειδὴ αἱ ἑορταὶ αὗται θὰ σημειώσωσιν ἔνδοξον σταθμὸν ἐν τῷ ἐθνικῷ καὶ πολιτικῷ βίῳ τῆς φυλῆς ἡμῶν καὶ ἀφετηρίαν πρὸς νέαν καὶ εὐρυτάτην σταδιοδρομίαν, πρέπει νὰ γένωνται ὡς οἷόν τε μεγαλοπρεπεῖς καὶ λαμπραί, νὰ φέρωσι δὲ χαρακτῆρα ἀκραιφνῶς ἐθνικόν, ὑπομιμνήσκουσαι καὶ ὑπαγορεύουσαι οὕτω εἰς τὸ ἔθνος καθόλου καὶ κατὰ μέρος τὴν σταθερὰν κατεύθυνσιν ἣν ὀφείλει ἡ φυλὴ ἡμῶν ν' ἀκολουθῇ ἀπ' αἰώνων ἤδη μακρῶν ἐνδεδειγμένη, ἵνα ἐπιτελέσῃ τὸν μέγαν καὶ ὑψηλὸν αὐτῆς προορισμόν.

Τὰ παγκύπρια ἦσαν κατὰ συνθήκην ἐθνικαὶ πανηγύρεις ὑπὸ τὰς κοινὰς καὶ συνήθεις περιστάσεις, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ ἐκδηλῶται δι' αὐτῶν πλήρως ἡ σφύζουσα ἐν τῇ Νήσῳ ἐθνικὴ ζωὴ καὶ ἐνίοτε μάλιστα περιέπιπτον εἰς λήθην καὶ ἀφάνειαν, ὡς κοινή τις καὶ συνήθης συνάθροισις πρὸς γυμναστικὰς ἀσκήσεις καὶ παιδιάς.

Ἐὰν καὶ τὰ προσεχῆ ΙΒ' Παγκύπρια διεξαχθῶσι πρὸ τῶν προσδοκωμένων μεγάλων ἐθνικῶν γεγονότων, θὰ φέρωσι τὸν κοινὸν καὶ συνήθη ὅλως χαρακτῆρα, κατὰ πᾶσαν δὲ πιθανότητα μετὰ ἕνα ἢ δύο μῆνας θὰ ἐπέλθωσι, ὡς ἐλπίζομεν καὶ εὐχόμεθα πάντες, τὰ μεγάλα ἐθνικὰ εὐτυχήματα, πρὸς τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ γένηται ἐν καιρῷ ἡ δέουσα παρασκευή, καὶ πρὸς τοῦτο δὲν θὰ ὑπάρχῃ ὁ ἀπαιτούμενος χρόνος.

Ἐπάναγκες ἄρα εἶναι ὅπως τὰ Παγκύπρια ἀναβληθῶσι καὶ συγχωνευθῶσι εἰς τὰ προσεχῆ **Ἐλευθέρια**, *καὶ ὅταν τονισθῇ καὶ κατανοηθῇ παρὰ πάντων τὸ μέγεθος καὶ ἡ ἐξαιρετ. ὅλως σημασία καὶ ἀξία τούτων θὰ ἐπιβάλῃ τὸ καθῆκον εἰς πάντα Ἕλληνα κάτοικον τῆς Νήσου, ἵνα συμβάλληται καθ' ἑαυτὸν καὶ ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνάμεών του εἰς τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ λαμπρότητα τῆς μεγάλης καὶ μοναδικῆς ἀληθῶς ἐθνικῆς πανηγύρεως. Διὰ ταῦτα αἱ προπαρασκευαὶ πρέπει ν' ἄρξωνται ἀπὸ τοῦδε καὶ νὰ γίνωνται πάντοτε οὐχὶ διὰ τὰ κοινὰ καὶ συνήθη Παγκύπρια, ἀλλὰ διὰ τὰ ἐξαιρετικὰ καὶ μεγάλα Ἐλευθέρια.*

Ἡ πανήγυρις αὕτη δέον νὰ τελεσθῇ πάντως ἐν τῇ Κυπριακῇ πρωτευούσῃ, διότι ἐν αὐτῇ θὰ γένωνται ἀναγκαίως αἱ ἐπίσημοι πράξεις τῆς παραδόσεως τῆς Νήσου ὑπὸ τῶν Βρεττανικῶν εἰς τὰς Ἑλληνικὰς ἀρχάς, οἱ δὲ νησιῶται ὀφείλουσι νὰ ἐντείνωσι πάσας τὰς προσπαθείας αὐτῶν ὅπως διαδηλώσωσι τὴν ἀΐδιον μὲν εὐγνωμοσύνην πρὸς τὴν Μ. Βρεττανίαν ὡς προστάτιν καὶ ἐλευθερώτριαν, τὴν ἀνέκφραστον δὲ ἀγαλλίασιν καὶ χαρὰν ἐπὶ τῇ ἐθνικῇ ἀποκαταστάσει αὐτῶν, καὶ αἱ ἐκδηλώσεις αὗται δὲν θὰ γίνωνται βεβαίως διὰ θορυβωδῶν συναθροίσεων καὶ ἀλαλαγμοῦ, ἀλλὰ δι' ἑορτῶν καὶ πανηγύρεων μεγάλων, καθ' ἃς ἡ Κύπρος πρέπει νὰ ἐπιδείξῃ ὅλην τὴν ἐθνικὴν καὶ πνευματικὴν ἀνάπτυξιν καὶ πρόοδον αὐτῆς, καὶ τοῦτο θὰ πράξῃ κατὰ τὰς μελετωμένας πανηγύρεις, ἵνα προξενήσῃ τὴν βαθεῖαν ἐντύπωσιν εἰς τὰς ἀπερχομένας βρεττανικὰς ἀρχὰς καὶ τὸν ἄλλον κόσμον ὅτι οἱ νησιῶται ἦσαν ἤδη ὥριμοι πρὸς τὴν ἐθνικὴν καὶ πολιτικὴν ἐλευθερίαν, πρὸς τὰς διαδόχους δὲ Ἑλληνικὰς ἀρχὰς τὴν παρήγορον καὶ εὐοίωνον ἐντύπωσιν ὅτι ἡ Κύπρος, ὡς τμῆμα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπικρατείας τυγχάνει μέγας καὶ σπουδαῖος παράγων ἐθνικῆς δυνάμεως καὶ προόδου.

Διὰ τῆς λαμπροτέρας καὶ μεγαλοπρεπεστέρας παρασκευῆς καὶ τελέσεως τῶν Ἐλευθερίων ἡ Κύπρος θὰ ἀποδείξῃ ἑαυτὴν ἐνώπιον τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὅλου ὅτι δὲν ἀποτελεῖ ἁπλῆν ἐδαφικὴν ἐπέκτασιν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπικρατείας, ὡς τοῦτο δύναται νὰ συμβῇ δι' ἄλλα ξενοκρατούμενα τμήματα τῶν Ἑλληνικῶν χωρῶν, ἀλλ' ὅτι ἐν τῷ ἐφεξῆς ἐθνικῷ καὶ πολιτικῷ βίῳ κέκληται νὰ διαδραματήσῃ σπουδαιότατον παράγοντα ἐκπολιτιστικὸν ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῇ καὶ θὰ ἀποτελέσῃ τὴν πρωτοπορείαν τῆς ἐθνικῆς ἐπεκτάσεως καὶ ἐνισχύσεως πρὸς Ἀνατολάς.

Διανύομεν μεγάλας καὶ κρισίμους ἡμέρας τοῦ ἐθνικοῦ βίου ἡμῶν καὶ ὀφείλομεν νὰ ἐξαρθῶμεν εἰς τὸ ὕψος αὐτῶν, καταδεικνύοντες, εἰς ἡμετέρους καὶ εἰς ξένους ὅτι καὶ τὴν θέλησιν καὶ τὴν ἀπόφασιν ἔχομεν ὅπως χωρήσωμεν ἐφεξῆς ἐπὶ τὸν μέγαν ἐθνικὸν προορισμὸν ὑψηλὰ πάντοτε ἀτενίζοντες καὶ πρὸς τὰ πρόσω καὶ ἄνω βαίνοντες.

Τὰ προσεχῆ Ἐλευθέρια ἂς γένωνται ἡ ἀφετηρία καὶ ἡ πρώτη καὶ μεγάλη ἐκδήλωσις τῆς μεγάλης ἡμῶν θελήσεως καὶ ἀποφάσεως καὶ ἂς καταβάλωμεν πᾶσαν προσπάθειαν πρὸς τὸν λαμπρότερον καὶ μεγαλοπρεπέστερον πανηγυρισμὸν τῆς πανελληνίου ἑνότητος ἐντυποῦντες εἰς τὴν τῶν παίδων καὶ τὴν νεανικὴν ἡλικίαν ὅλην ἐν τῇ Νήσῳ τὴν μόνιμον ἰδέαν τοῦ ὑψίστου καθήκοντος αὐτῆς ἐπὶ τὸ μέγα καὶ εὔελπι μέλλον τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Πολλαχόθεν ἐλάβομεν ἐπιστολὰς ἐν αἷς ἐκτίθενται τὰ τῆς ἐθνικοθρησκευτικῆς ἑορτῆς τῶν Τριῶν Μ. Ἱεραρχῶν εἰς διαφόρους κοινότητας τῆς Νήσου τῇ πρωτοβουλίᾳ φιλοτίμων διδασκάλων καὶ προκρίτων τῶν χωρίων· ἐπειδὴ ὅμως ἔφθασαν αὗται ἀργὰ καὶ σύντομος περὶ τούτων μνεία θὰ ὡμοίαζεν ὡς ξωλὸς ἀνάγνωσις διπτύχου ἐπὶ μνημοσύνῳ, παραλείπομεν τὴν δημοσίευσιν διαβεβαιοῦντες τοὺς ἐθνικοὺς ἐργάτας ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν κοινὸν εἶνε βέβαιον περὶ τῆς πατριωτικῆς δράσεως αὐτῶν καὶ περιβάλλει πάντοτε αὐτοὺς μετὰ τιμῆς καὶ ἀγάπης πολλῆς.

Ἐκ τῆς Διευθύνσεως.

Λασάνια Καπνοῦ ἕτοιμα πρὸς φυτείαν ὑπάρχουσι παρὰ τὸ προάστειον Παλλουργιώτισσα.—Πληροφορίαι δίδονται εἰς τὸ Τυπογραφεῖόν μας.

ΚΥΠΡΙΑΚΑ

Η ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΠΡΕΣΒΕΙΑ ΠΑΡΑ ΤΩ ΥΠΟΥΡΓΩ ΤΩΝ ΑΠΟΙΚΙΩΝ

Τηλεγραφικῶς ἤδη εἶχεν ἀναγγελθῇ ὅτι ἡ Κυπρ. Πρεσβεία ἐζήτησε συνέντευξιν παρὰ τῷ Ὑπουργῷ τῶν Ἀποικιῶν ὅστις ὅμως ἀπουσίαζεν ἐκ Λονδίνου καὶ ἀνεμένετο ἡ ἐπάνοδός του. Καὶ ἡ συνέντευξις, ἥτις εἶνε τὸ πρῶτον ἐπίσημον διάβημα τῆς Κυπρ. πρεσβείας, ἐγένετο τῇ 3. 30' μ.μ. τῆς 21)3 Φεβρουαρίου καθ' ἣν ὁ Λόρδος Μίλνερ ὑπεδέξατο αὐτὴν φιλοφρονέστατα.

Τὰ κατὰ τὴν συνέντευξιν ταύτην ἐδημοσιεύθησαν ὑπὸ τύπου ἀνακοινωθέντος ἐν τῷ Ἀγγλικῷ τύπῳ, καὶ ἐκ τοῦ «*Morning Post*» τῆς 5 Φεβρουαρίου μεταφέρομεν ὧδε τὰ ἑξῆς:

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἀφοῦ ἐξέφρασε τὴν χαρὰν τῶν Κυπρίων ἐπὶ τῇ νίκῃ τῶν Συμμάχων εἶπεν ὅτι ἐκτελοῦσιν ἱερὰν ἐντολὴν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πατρίδος ἐλθόντες εἰς τὴν Μητρόπολιν τοῦ Κράτους ἵνα ὑποβάλωσιν εὐλαβῶς εἰς τὴν Κυβέρνησιν τοῦ Βρεττανικοῦ ἔθνους τὴν δικαίαν αἴτησιν ὅπως αἱ ἀρχαὶ ὑπὲρ ὧν ἐπολέμησαν οἱ δημοκρατικοὶ λαοὶ ἐφαρμοσθῶσι καὶ ἐν Κύπρῳ, διὰ τῆς ἀποδόσεως τῆς Νήσου εἰς τοὺς μητρικοὺς κόλπους τῆς Ἑλλάδος.

Οὐδεὶς Κύπριος καὶ οὐδεὶς Ἕλλην ἀδελφὸς θὰ λησμονήσῃ ποτὲ τὴν ὀφειλομένην πρὸς τὴν Μ. Βρεττανίαν εὐγνωμοσύνην ἐπὶ τῇ πρὸ τεσσαράκοντα ἐτῶν ἀπελευθερώσει τῆς Κύπρου ἀπὸ τῆς τυρρανίας καὶ ἀπαισίου δουλείας. Ἡ τῇ 5 Νοεμβρίου 1914 γενομένη διάρρηξις καὶ τοῦ τελευταίου δεσμοῦ μετὰ τῆς Τουρκίας, διὰ τῆς καταργήσεως τῆς συνθήκης τοῦ 1878 ηὔξησε μὲν τὴν χαρὰν ἡμῶν ἐκράτυνε δὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ ἐθνικὴ ἀποκατάστασις ἡμῶν κατέστη οὕτω εὐκολωτέρα. Ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔτη κυβερνήσασα τὴν Κύπρον ἐν πνεύματι ἐλευθερίας καὶ δικαιοσύνης, ὅπερ ἀποτελεῖ καὶ ἔνδοξον παράδοσιν τῆς Βρεττανικῆς ἀποικιακῆς διοικήσεως, ἡ Μ. Βρεττανία ἐνίσχυσε τοὺς φιλελευθέρους πόθους τῶν Κυπρίων Ἑλλήνων. Ἀξιώσαντες ἐν αὐτῇ τῇ ἀρχῇ τῆς Βρεττανικῆς κατοχῆς καὶ ἐπαναλαβόντες καὶ ἐπιβεβαιώσαντες διὰ πολλῶν ἐπακολουθησάντων ψηφισμάτων ἐν πανδήμοις συλλαλητηρίοις καὶ ἐν τῷ Νομοθ. Συμβουλίῳ τὴν ἕνωσιν μας μετὰ τῆς Μητρὸς Ἑλλάδος, ἠκολουθήσαμεν οἱ Ἕλληνες τὰς ἀρχὰς καὶ τὰ ἰδεώδη τῆς Μ. Βρεττανίας ὅσον καὶ ἡμῶν τῶν Ἑλλήνων.

Οὔτε δυνάμεθα ν' ἀναπολήσωμεν ἄνευ αἰσθήματος βαθείας εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴν Μ. Βρεττανίαν, τὴν μεγαλόφρονα ἀναγνώρισιν τῶν ἐθνικῶν πόθων καὶ δικαίων τῆς Κύπρου, ἥτις ἐγένετο τῷ 1915 διὰ τῆς προσφορᾶς τῆς νήσου εἰς τὴν Ἑλλάδα. Μετὰ βαθείας καὶ ἀκλονήτου πεποιθήσεως πιστεύοντες εἰς τὰς ὑψηλὰς πολιτικὰς ἀρχὰς τῆς Μ. Βρεττανίας, εἰς τὰς εὐγενεῖς καὶ ἐνδόξους παραδόσεις αὐτῆς εἰς τὴν ἐφαρμογὴν καὶ ἐπικράτησιν τῆς Βρεττανικῆς δικαιοσύνης, ἀναμένομεν μετὰ δεδικαιολογημένης συγκινήσεως τὴν χαρμόσυνον ἀγγελίαν τῆς ἐθνικῆς ἑνώσεως ἡμῶν».

Ἡ ἀπάντησις τοῦ Ὑπουργοῦ.

Ὁ λόρδος Μίλνερ, ἀπαντῶν, εἶπεν ὅτι χαίρει δεχόμενος τὴν Πρεσβείαν. Μόλις ἄρτι ἀναλαβὼν τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἀποικιῶν λυπεῖται ὅτι δὲν γνωρίζει πολλὰ περὶ Κύπρου, καίτοι γνωρίζει ὅτι ἡ Κύπρος εἶνε νῆσος ἱστορικῶς σπουδαία. Ἐκτιμᾷ καὶ σέβεται τοὺς πόθους τοῦ Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ τῆς νήσου πρὸς ἕνωσιν τῆς Κύπρου μετὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου. Θεωρεῖ ὅτι οἱ πόθοι οὗτοι εἶνε φυσικοί, ἀλλ' οὔτε εἶνε δυνατὸν καὶ ὀρθὸν δι' αὐτὸ ὅπως δώσῃ ἀπάντησιν ὁριστικὴν εἰς τὰς παραστάσεις αὐτῶν. Ὑπέσχετο ὅτι θὰ παράσχῃ εἰς τὸ σπουδαῖον τοῦτο ζήτημα ἐνδελεχῆ προσοχὴν καὶ καθ' ὅσον οἱ πόθοι τῶν Ἑλλήνων Κυπρίων παρουσιάσθησαν πρὸς αὐτὸν κατὰ τρόπον οὕτω ἀξιόλογον καὶ πειστικὸν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ὑποστηριζομένου ὑπὸ ἐξεχόντων Κυπρίων, οἵτινες συνοδεύουν αὐτόν. Ηὐχαρίστησεν ἐν τέλει τὴν πρεσβείαν διὰ τὴν ἐπίσκεψιν πρὸς αὐτόν.

Ἡ πρεσβεία ἀποχαιρετίζουσα τὸν λόρδον Μίλνερ ἐξέφρασε τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ ἔχῃ τὸ εὐτύχημα νὰ ἴδῃ καὶ πάλιν αὐτὸν ὅταν, ὡς πιστεύουσι, θὰ δύναται ὡς ὑπουργὸς ν' ἀνακοινώσῃ εἰς αὐτοὺς ὅτι ἐπληρώθησαν οἱ πόθοι τῶν νησιωτῶν.

ΕΘΝΙΚΟΙ ΕΡΑΝΟΙ

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΛΛ. ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΚΑΙ ΧΗΡΩΝ ΚΑΙ ΟΡΦΑΝΩΝ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Διὰ τῆς Μητροπόλεως Κυρηνείας εἰσήνεγκον ἐράνους ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρ. Σταυροῦ καὶ τῶν χηρῶν καὶ ὀρφανῶν τοῦ πολέμου τὰ ἑπόμενα χωρία:

Ἀκάκι	£136. 0.0
Μένικον (α' δόσις)	20.14.0
Δένια	2.13.3
Ὀροῦντα	19. 0.6
Περιστερῶνα	6.15.0
Ἁγ. Μαρίνα Ξυλιάτου	2.10.1
Κατωκοπιά	18.10.8
Εὐρύχου (α' δόσις)	40. 0.0
Μουτουλλᾶς (α' δόσις)	17. 0.0

Οἱ ἔρανοι Ἀκακίου.

Ἰδιαιτέρας μνείας ἀξίζει ἡ ἐνθουσιώδης κοινότης Ἀκακίου ἐπὶ τῇ γενναίᾳ εἰσφορᾷ αὐτῆς οὐχὶ τὸ πρῶτον ἤδη ἀλλὰ καὶ ἐν πάσῃ ἄλλῃ εὐκαιρίᾳ ὑπὲρ σκοπῶν πατριωτικῶν.

Ὡς εἴχομεν ἀγγείλει ἐν καιρῷ ἡ κοινότης παρεκάλεσε τὴν Α. Π. τὸν Μ. Κυρηνείας, ἵνα ἱερουργήσῃ καὶ εὐλογήσῃ αὐτὴν ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς Ὑπαπαντῆς καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ γένωνται καὶ ἔρανοι ἐθνικοί, καὶ ἡ Α. Πανιερότης ἀσμένως εἰσήκουσεν εἰς τὴν εὐσεβῆ καὶ πατριωτικὴν πρόσκλησιν.

Κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἡ Α. Πανιερότης ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον καὶ ἐξῆρε τὰς θυσίας τῆς ἐλευθέρας πατρίδος ὑπὲρ τοῦ ἀλυτρώτου Ἑλληνισμοῦ, εἰς ἃς ὤφειλε καὶ οὗτος νὰ προσέλθῃ ἀρωγός, καὶ μετὰ τὴν ἀπόλυσιν κατηρτίσθη ἐπιτροπεία πρὸς συλλογὴν ἐράνων συγκροτηθεῖσα ὡς ἑξῆς:

Ἡ ἐπιτροπεία

Κ. Μαυρομμάτης, Ταμίας, Ἀργυρὸς Ὀξιά, Γραμματεὺς καὶ μέλη οἱ κ.κ. Μιχαὴλ Κυριακοῦ, Ἀναστάσιος Κυριακοῦ, Κ. Ἀναστασιάδης, Ἀναστ. Μιχαήλ, Θωμᾶς χ'Χριστοφῆ καὶ Γιάννης Ἐλευθερίου.

Ὀνομαστικὸς κατάλογος

Εἰσήνεγκον ἐν ὅλῳ περὶ τοὺς 170 ἐγχωρίους ἤτοι ἅπασαι αἱ οἰκογένειαι ὡς ἑξῆς:

Κ. Μαυρομμάτης	£ 5.12.0
Θωμᾶς χ''Χριστοφῆ	» 5. 0.0

Συνδρομὴ ὁμίλου γυναικῶν £7.0.2.

—Ἀνὰ £ 3.0.0:

Κ. Ἀναστασιάδης, Ἀναστ. Κυριακοῦ, Γ. Παπανικόλα, Γιάννης Ἐλευθερίου.

—Ἀνὰ £2.0.0:

Πέτρος Ἐλευθερίου, Μιχάλης Κυριακοῦ, Θωμᾶς χ'' Γιάννη, Παναῆς χ'' Πιερῆ, Κυριάκος χ'' Μανώλη, χ'' Πέτρος χ'' Χριστοφῆ, χ'' Θωμᾶς χ'' Χαραλάμπους, Κώστας χ'' Μιχάλη, Κώστας χ'' Λοΐζου, χ'' Ἀναστάσιος χ'' Θωμᾶ.

—Ἀνὰ £1.10.0:

Θωμᾶς χ'' Χριστοδούλου, χ'' Ἀργυρὸς χ'' Λοΐζου, Κυριάκος χ'' Γιάννη, Λοΐζης Γιάννη Κωστῆ, Δημήτριος Παπαχριστοφόρου.

—Ἀνὰ £1.0.0.

Παπᾶ Κωνσταντῖνος, Ἀναστάσις Μιχάλη, Ἀναστάσις χ'' Κωνσταντῆ, Νικόλας χ'' Γιάννη, Παναῆς Γιαννῆ, χ'' Ἡράκλειος χ: Κωστῆ, Γιαννῆς Κυριάκου, Φίλιππος χ'' Γιάννη, Λοΐζης χ'' Γιάννη, Μιχάλης Πελεκάνου, Χριστοφῆς χ: Πιερῆ, χ'' Λενοῦ χ'' Πιερῆ, Χρ. Μιχάλη, Χ. Ι Καράλης, Στ. Κ. Πελεκάνου, χ'' Χαρ. Θωμᾶ, Θωμᾶς χ'' Γαβριήλ, χ: Σάββας Σάββα, Γ. Ἕλληνα, Ε. χ'' Θωμᾶ, χ: Κ. χ: Λοΐζου, Ἀρ. Ὀξιά, χ'' Βασ. χ'' Στασίου, χ: Θ. χ: Δημήτρη, χ: Γ. χ: Δημήτρη, Ἀν. Παπαθωμᾶ, Σ. χ: Παναγιώτη, Δ χ: Μανώλη, χ: Γιῶργος χ: Μιχάλη, Κ. Πιπερίδης.

—Ἀνὰ £0.15.0:

Χ. Γιαννῆ, Χρ. χ: Στασῆ, χ: Φανῆς χ: Χριστοφῆ, Χρ. χ: Θωμᾶ, Κυπ. Ρωσσίδη Τ. χ'' Λοΐζου.

—Ἀνὰ £0.10.0:

χ: Δ. χ: Κυριάκου, Παπᾶ Νικόλας, Ἀλέξε χ: Δημήτρη, Χρ. Πελεκάνου, Γ. Δημήτρη, Χρ. Σταύρου, Λ. Παπασάββα, Γ. χ: Παναγιώτη, Λ. χ: Παναγιώτη, Μ. χ: Γιάννη, Π. Χρυσιλιά, χ: Νικόδ. χ: Κωνσταντίνου, Μιχ. Θωμᾶ, Ἐλ. Δημήτρη, Θεοχ. χ: Πιερῆ, Γ. χ: Μιχάλη, Ἀπ. Γεωργίου, Π. χ'' Θωμᾶ, Γιαν. χ'' Λοΐζῆ, Κ. χ'' Γεωργίου, Μ. Ἀβραάμη, χ'' Χρ. χ'' Ἐλευθερίου, Κ. Τροφῆ, χ'' Α. χ'' Παυλῆ, Κ. Παπαχριστοφῆ, Κ. Σταυρινοῦ, χ'' Νικόλας χ'' Γεωργίου, Μιχάλης Λοΐζου. Νικ. χ'' Σάββα, χ'' Χριστ. Χριστοφῆ, Α. χ'' Γεωργίου χ'' Μ. Γ. Καντήλας, Κ. Κ. Θεοδούλου, Σ. χ'' Θωμᾶ, Δ. Ἀντζελῆ, χ'' Χριστοφῆ ράπτης, Σ. Ἕλληνα, Ν. χ'' Πιερῆ, χ'' Γιάννης χ'' Λοΐζου, Χρ. χ'' Χαραλαμπῆ, Στ. χ'' Χαραλάμπου, χ'' Γιάννης Πιπερίδης, χ'' Χριστίνα Παπακυπριανοῦ, Γ. Ἀντώνη, Σ. χ'' Χριστοδούλου, χ'' Μαρίκα Παπαλοΐζου, χ'' Ἀθ. χ'' Ἐλευθερίου, χ'' Χρ. Πελεκάνου Χριστίνα Χ. Μαυρομμάτη, Λ. Χ. Μαυρομμάτη, Δ. Μούζου, Γ. Χ. Μαυρομμάτη, Θ. χ'' Ἐλευθερίου.

—Ἀνὰ £ 0.9.0.

χ' Γιάννης χ'' Κυριακοῦ, Δημήτρης χ'' Χριστοφῆ.

—Ἀνὰ £ 0.7 0.

Κ. Ὀρφανίδης.

—Ἀνὰ £ 0.6.0.

Κυπρῆς Ὀρφανοῦ, Γεώργιος χ'' Δημητρίου.

—Ἀνὰ £ 0.5.0.

Γιαννῆς Προδρόμου, χ'' Κώστας χ'' Παναγιώτη, Κυριάκος χ'' Παναγιώτη, Κυριάκος χ'' Θωμᾶ, χ'' Φροσκοῦ Μιχαήλ, Ἀντώνιος Νεοφύτου, Σάββας Δημήτρη, χ'' Θωμᾶς χ'' Κυριάκου, Κώστας Δημήτρη, Νικόλας Κασάπης, Σάββας Χριστοφῆ, Κυριάκος χ'' Θεοχάρη, Ἀντιγόνη Ταλιάνου, Μαρία Δημητρίου, Παπᾶ Θωμᾶς, Μάρκος χ: Γιάννη Κώστας Μιχάλη, Θωμᾶς χ'' Πιέρου, χ: Ἑλένη χ: Γεωργίου, Παναῆς Γεωργίου, Ἀναστάσης χ: Λοϊζῆ Κατῆς, Γιαννῆς Κρητικός, Γεώργ. Μεσαρίτης, Μαρία ΠαπαΣάββα, Χριστίνα Παπᾶ Γιάννη, Χαράλαμ. Ροσιᾶ, Ἀλέξανδρος Φωκᾶ, χ: Ἀννοῦ χ: Χριστοφῆ, Σοφία Λοϊζῆ, χ: Μαρία Ἀντώνη, Μορφονὴ Ἀβραάμη, Μιχάλης Γιακουμῆ, χ: Κυριάκος χ: Κωσταντίνου, Λοΐζος Στασῆ Κατῆ, Πολύκαρπος χ'' Κωσταντῆ, Κώστας Κυπρῆ, Κυριάκος Κωνσταντῆ, Χριστοφῆς χ: Φανῆ Κυρ. χ: Δημήτρη, Νέστορας Χρισιλιᾶ, Ἀναστάσης Φραντζίδης. χ: Παρασκευᾶς χ: Κωνσταντῆ, χ: Κωνσταντῆς χ: Στασῆ, Σάββας χ'' Γεωργίου, Χαράλαμπος Σάββα, χ'' Γιάννης χ'' Πορᾶ, Ὀζίας Ἀργυροῦ, Γιωργῆς χ: Πιερῆ, Χρηστίνα Μιχαήλ, Κυριάκος Σάββα, Κυριάκος χ: Γεωργίου, Θωμᾶς Σεβαστίου, χ'' Μαρία Παυλίνα, Εὐάγγελος χ: Γιάννη, Κυριάκος Ἀναστασίου, Ἀντώνης χ' Λοϊζῆ χ'' Ἀννοῦ Γεωργίου, Χαρίκλεια χ'' Γιάννη, Ἐλευθέριος χ.. Γιάννης, Ἀνθίμος χ'' Γιάννης, Γεώργιος χ'' Γιάννη.

—Ἀνὰ £0.4.7.

Μανωλὴς Μωζέρου.

* * *

ΣΤΡΟΒΟΛΟΣ

Τῇ π. Κυριακῇ ἐπεσκέφθησαν τὸ προάστειον Στρόβολος ὁ Πανοσιολ. Ἡγούμενος Κύκκου κ. Κλεόπας καὶ ὁ διευθυντὴς τῶν παρ' ἡμῖν Ἀστικῶν Σχολῶν κ. Χ. Μαραθεύτης καὶ μετὰ πατριωτικὰς ὑπ' αὐτῶν ὁμιλίας ἐν συνεργασίᾳ μετὰ προκρίτων τῆς κοινότητος ἐνήργησαν συλλογὴν ἐράνων, ἀνελθόντων εἰς £65.0.0.

Οἱ ἔρανοι θὰ συνεχισθῶσιν ὑπὸ τῆς ἐπὶ τούτῳ σχηματισθείσης ἐγχωρίου ἐπιτροπείας.

ΔΙΑ ΤΟ ΤΜΗΜΑ ΤΩΝ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΕΡΓΩΝ

Ἀπὸ τῆς πλημμύρας ὁδοί τινες δημόσιαι ἔξωθι τῆς Λευκωσίας καὶ ὑποκείμεναι εἰς τὴν μέριμναν τοῦ Τμήματος τῶν Δημοσίων Ἔργων κατέστησαν κατά τινα μέρη αὐτῶν ἀδιάβατοι, καὶ ταῦτα κεντρικά, ὅθεν καθ' ἑκάστην σχεδὸν διέρχεται τὸ μεγαλείτερον μέρος τοῦ προσωπικοῦ τοῦ τμήματος τούτου, ὅπως εἰς τὴν ὁδὸν ἀπὸ τοῦ Νέου Ἀνοίγματος πρὸς τὰ Γραφεῖα καὶ κατὰ μῆκος τῆς μεσημβρινῆς τάφρου καὶ ἰδίᾳ κατὰ τὴν δυτικὴν καμπὴν αὐτῆς καὶ εἰς πλεῖστα ἄλλα μέρη αἱ περὶ τὴν Λευκωσίαν δημόσιαι λεωφόροι παρουσιάζουσιν ὄψιν ἀναξίαν ὁδῶν κυβερνητικῶν.

Ἡ ἐπέμβασις τῆς Κυβερνήσεως πρὸς διόρθωσιν τῶν κακῶς ἐχόντων ἐν τῇ πόλει ἔπρεπε νὰ καταστήσῃ αὐτὴν προσεκτικωτέραν ὅπως καὶ ἡ ἰδία μὴ γένηται ἀξία μομφῆς.

ΔΙΚΑΙΑ ΔΙΑΚΡΙΣΙΣ

Ἐν τῇ ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως ὑπὸ ἡμερομ. 8)21 Φεβρ. δημοσιεύεται ὡς ὁριστικὸς ὁ διορισμὸς τοῦ ἰατροῦ κ. Ἀγαθοκλ. χ'' Γαβριὴλ ὡς βοηθοῦ τοῦ Ἐπαρχ. ἰατροῦ Λευκωσίας. Ἡ προϊσταμένη ἀρχὴ ἐκτιμῶσα τὰς ὑπηρεσίας τοῦ καλοῦ τούτου ἐπιστήμονος συνεπλήρωσεν εἰς τὸ ἄρτιον τὴν μισθοδοσίαν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ Αὐγούστου 1917 μέχρι τοῦ διορισμοῦ του, τοῦθ' ὅπερ ἀποτελεῖ τιμητικὴν καὶ δικαίαν διάκρισιν, ἐξίσου τιμῶσαν αὐτόν τε καὶ τὴν προϊσταμένην αὐτοῦ ἀρχήν.

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΚΘΕΤΟΤΡΟΦΕΙΟΥ

Εἰς μνήμην Πολυξένης Ν. Δέρβη εἰσέφερον οἱ κ. κ.

Κωνσταντῖνος καὶ Ἰωάννα Θεοδοσιάδου ἐν Πόρτ-Σαΐδ	£5. 0.0
Ι. Μιχαηλίδης	»1. 0.0
Στυλ. Θεοδοσιάδης	»0.10.0
Εἰς μνήμην Κατίνας Φ. Δαυὶδ ὁ κ. Σπῦρος Χριστοδούλου	£1. 0.0
Εἰς μνήμην Ἀθηνᾶς Πέτρου ἡ Οἰκογένεια Χατζηγαβριὴλ	£0.10.0

ΕΙΣ ΑΔΙΕΞΟΔΟΝ

Τὸ Δ[illegible]κὸν ὄργανον ἐπιχειρῆσαν [illegible] σπίσῃ ὑπόθεσιν ὅλως σαθρὰν [illegible] εὐάσπιστον περιῆλθεν εἰς ἀξιοθρήνητον θέσιν, ἣν πιστῶς ἀπεικονίζει ἡ τελευταία ἀπάντησίς του, ἐκτρεπομένη τοῦ θέματος καὶ εἰς ἄλλα ἄσχετα μεταπηδῶσα.

Ὡς πρὸς τὰ ἐθνικὰ ζητήματα ὁ «Κυπρ. Φύλαξ» μετὰ τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ ἔχει ἄρει τελείαν τὴν νίκην, ἣν θὰ ἐπιστέψῃ λαμπρῶς ἡ προσδοκωμένη παρὰ πᾶσαν ἄλλοτε προσδοκίαν τόσον σύντομος μεταπολίτευσις.

Φοβούμεθα ὅτι εἰς ἀδιέξοδον θὰ περιέλθῃ καὶ εἰς ἄλλα περὶ τῆς ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας τοῦ Δημαρχείου θέματα, περὶ ὧν θὰ εἴπωμεν ἐν τῷ προσεχεῖ φύλλῳ, ἐλλείψει χώρου ἐν τῷ παρόντι.

ΜΙΚΡΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΔΙΑΒΑΤΗΡΙΑ. Διὰ τῆς Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως γίνεται γνωστὸν ὅτι οἱ βουλόμενοι ν' ἀπέλθωσιν εἰς Ὁλλανδίαν πρέπει νὰ ἔχωσι τὰ διαβατήρια των τεθεωρημένα ὑπὸ διπλωματικοῦ ἢ προξενικοῦ γραφείου τῆς χώρας ταύτης.

ΕΣΠΕΡΙΣ. Ἡ μεγάλη μουσικοφιλολογικὴ συναυλία τοῦ καλλιτέχνου βιολιστοῦ κ. **Ι. Διανέλλου**, θὰ δοθῇ τὴν ἑσπέραν τῆς 27ης Φεβρουαρίου π. ἡ. Κατὰ ταύτην θὰ λάβωσι μέρος καὶ ἄλλα πρόσωπα, λίαν εὐγενῶς προσφερθέντα, τὰ ὁποῖα διὰ τοῦ ταλάντου των θὰ τέρψωσι μεγάλως τὸ Κοινόν.

ΓΑΜΟΙ. Τῇ π. Κυριακῇ ηὐλογήθησαν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Ἁγ. Κασσιανοῦ οἱ γάμοι τοῦ χρηστοῦ καὶ προοδευτικοῦ νέου κ. **Ἀριστοδήμου Χρίστου** καὶ τῆς καλλίστης δεσποινίδος **Ἑλένης Ἀρτέμη** ὑπὸ τὰς εὐχὰς συγγενῶν καὶ φίλων.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ. Ἐν Πεδουλᾷ ηὐλογήθησαν οἱ ἀρραβῶνες τοῦ ἀρίστου καὶ ἐνθουσιώδους διδασκάλου τῆς ἐκεῖ Ἐμπορ. Σχολῆς κ. Ματθαίου Μαυρομμάτη καὶ τῆς περισέμνου καὶ καλλίστης δεσποινίδος Χαρικλείας Βασιλείου, προκρίτου οἰκογενείας, ὑπὸ τὰς εὐχὰς ὁλοκλήρου τῆς κοινότητος.

—Τῷ π. Σαββάτῳ ὁ Σεβ. Τοποτηρητὴς καὶ Μητρ. Πάφου ηὐλόγησε τοὺς ἀρραβῶνας τοῦ ἐκ Κυθρέας προοδευτικοῦ νέου κ. Γεωργ. Γ. Παπαγεωργίου καὶ τῆς συμπαθεστάτης δεσποινίδος Χρυσῆς Μαϊμαρίδου, ἐκ Τραχωνίου, δύο προκρίτων οἰκογενειῶν.

—Τῇ π. Κυριακῇ ηὐλογήθησαν ἐν Λευκωσίᾳ οἱ ἀρραβῶνες τοῦ δραστηρίου νέου καὶ παντοπώλου κ. Κωνστ. Χριστοφόρου καὶ τῆς σεμνοπρεποῦς δεσποινίδος Ἰουλίας Περδίκη.

Πρὸς τοὺς μνηστευθέντας ἅπαντας εὐχόμεθα φαιδροὺς καὶ ἀρραγεῖς τοὺς ἀρραβῶνας, ταχὺν δὲ καὶ αἴσιον τὸν ὑμέναιον.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΕΙΤΑΙ ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τῆς Γεωργίας ὅτι τῇ Παρασκευῇ 22)7 Μαρτίου καὶ ὥρᾳ 10 π.μ. θὰ πωληθῶσιν ἐν Λευκωσίᾳ παρὰ τὴν Πύλην Πάφου 36 πρόβατα ἐκ τοῦ ποιμνίου Ἀθαλάσσης (1 κριός, 5 προβατίνες καὶ 30 ἀρνία) καὶ διάφορα ἄχρηστα γεωργ. ἐργαλεῖα.

Τῷ π. Σαββάτῳ ἀπεβίωσεν ἐνάρετος καὶ χρηστὸς συμπολίτης ὁ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΧΡΙΣΤΟΦΙΔΗΣ

ὁ γνωστὸς διευθυντὴς τοῦ ἐν Λευκωσίᾳ Ξενοδοχείου «Τὸ Παγκύπριον» καὶ κατὰ τὸ π. θέρος τοῦ «Μέσα Ποταμοῦ».

Γενόμενος πατὴρ πλειάδος ὅλης τέκνων ἔσχε τὸ εὐτύχημα νὰ ἴδῃ αὐτὰ προκόπτοντα καὶ προοδεύοντα κατὰ πάντα τὰ στάδια τῆς ἡλικίας αὐτῶν καὶ ἐν τέλει ἀποκαθιστάμενα ἐντίμως ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ παρέδωκε τὸ πνεῦμα μετὰ τῆς παρηγορίας ὅτι ἀναπαυόμενος αὐτὸς ἐν Κυρίῳ καταλείπει αὐτὰ ἐν ἀσφαλείᾳ καὶ σταθερᾷ προόδῳ.

Ἡ κηδεία του ἐγένετο σεμνοπρεπεστάτη ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Φανερωμένης, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Τοποτηρητοῦ καὶ Μητροπολίτου Πάφου, τὴν σορόν του δὲ κατέστεψε διὰ στεφάνων τῆς χήρας καὶ τῶν τέκνων αὐτοῦ καὶ ἄλλων συγγενικῶν καὶ φιλικῶν οἰκογενειῶν ὁ καθηγητὴς κ. Ι. Παπαπορφυρίου μετὰ καταλλήλων προσφωνήσεων.

Πρός τε τὴν σεβ. χήραν καὶ τὰ ἀπορφανισθέντα τέκνα του ἐκφράζομεν εἰλικρινῆ συλλυπητήρια, τῷ μεταστάντι δὲ εὐχόμεθα τὴν αἰωνίαν μακαριότητα.

Ἐνάρετος καὶ χριστιανικὴ δέσποινα ἐν τῇ ἡμετέρᾳ κοινότητι ἡ

ΕΛΕΝΗ Ν. ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

ἀπεβίωσε χθὲς καὶ αὐθήμερον ἐκηδεύθη σεμνοπρεπῶς ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Ἁγ. Σάββα, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Τοποτηρητοῦ καὶ Μητροπολ. Πάφου.

Ἡ μακαρῖτις ἐγένετο φιλόστοργος σύζυγος καὶ μήτηρ καὶ χρηστὴ καὶ ἐνάρετος γυνή, μήτηρ δὲ τοῦ καθηγητοῦ τῶν Ἑλληνικῶν κ. Κωνστ. χ'' Κώστα, εὐτυχήσασα πρὸ μικροῦ νὰ ἀσπασθῇ τοὺς γαμηλίους στεφάνους αὐτοῦ μετὰ κόρης καλλίστης καὶ μεμορφωμένης.

Συλλυπούμενοι βαθέως τῷ χηρεύσαντι συζύγῳ καὶ τῷ ἀπορφανισθέντι υἱῷ εὐχόμεθα τῇ μεταστάσῃ τὴν ἐν σκηναῖς δικαίων κατάταξιν.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΑΙ ΟΡΧΗΣΤΙΚΗ ΕΣΠΕΡΙΣ ΕΠΙ ΤΗι ΑΠΟΚΡΕΩι

Τὴν ἑσπέραν τῆς ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ, 15)28 Φεβρουαρίου 1919

ΤΗι ΣΥΜΠΡΑΞΕΙ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΜΑΝΔΟΛΙΝΑΤΑΣ «ΤΕΡΠΑΝΔΡΟΣ»

ΤΟΥ ΦΙΛΟΔΡΑΜΑΤΙΚΟΥ ΟΜΙΛΟΥ «ΦΡΥΝΙΧΟΣ»

ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΧΟΡΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΦΙΛΙΠΠΟΥ

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΡΙΟΥ "ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ„

Ἡ Ἑσπερὶς αὐτὴ τελεῖται πρὸς φαιδρὰν καὶ εὔκοσμον ψυχαγωγίαν τοῦ φιλομούσου κοινοῦ τῆς ἡμετέρας πόλεως κατὰ τὰς εὐθύμους ταύτας ἡμέρας τῶν Ἀποκρέω καὶ πρὸς ἐπίδειξιν, ἰδίᾳ, τῆς συντελουμένης παρ' ἡμῖν μουσικῆς καὶ ὀρχηστικῆς προόδου, κατ' αὐτὴν δὲ μέλη τοῦ φιλοδραματικοῦ Ὁμίλου «Φρύνιχος» θὰ διδάξωσι χαριεστάτην κωμῳδίαν ἐκ τῶν Ἀττικῶν Νυκτῶν τοῦ ἀειμνήστου ἐθνικοῦ ποιητοῦ Σπ. Βασιλειάδου.

1) Ἡ Ὀρχήστρα τῆς Ἑλληνικῆς Μανδολινάτας «Τέρπανδρος» θὰ ἀνακρούσῃ νέας καὶ ὡραίας μουσικὰς συνθέσεις Ἑλληνικὰς καὶ ξένας.

2) Ὅμιλος μαθητῶν τῆς Σχολῆς Χοροῦ τοῦ κ. Γεωργ. Φιλίππου θὰ ἐκτελέσωσιν ἐν μεταμφιέσει ποικιλωτάτη γραφικοὺς χοροὺς εὐρωπαϊκοὺς καὶ ἑλληνικοὺς ἐπὶ τῆς σκηνῆς καταλλήλως διακεκοσμημένης.

Θὰ ψαλῶσι μονῳδίαι καὶ δυῳδίαι ἐκ τοῦ Εἰδυλλίου τῆς Σεμέλης κατὰ γενικὴν ἐπιθυμίαν.

Κατακλεὶς τῆς ἑσπερίδος ἐν εἰκόνι ἡ προπομπὴ τοῦ Καρναβάλου μετὰ ᾄσματος βακχικοῦ

«ΤΟ ΚΑΥΜΕΝΟ ΤΟ ΚΡΑΣΙ»

ἐκ τῆς Ὀπερέττας «Chauve—Souris» ὑπὸ Johan Straus.

ΤΙΜΑΙ

Θεωρεῖα διὰ πέντε πρόσωπα	*Σελ. 10*
Ἐξώστης	*» 1 1)2*
Ἕδραι	*» 1 1)2*
Πλατεῖα	*» 1*
Ὑπερῷον	*» 1)2*

Ἄρχεται ἀνυπερθέτως τῇ 8. 30' μ. μ.

ΕΚΦΡΑΣΙΣ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ

Κύριε Συντάκτα,

Οἱ πάσης κοινῆς ὠφελείας πρόξενοι πρέπει νὰ τιμῶνται καὶ νὰ ἐκδηλῶται ἡ πρὸς αὐτοὺς εὐγνωμοσύνη τῶν εὐεργετουμένων ἢ ὁπωσδήποτε ὠφελουμένων ἵνα καὶ οἱ ἀγαθοεργοὶ ἔχωσιν ἀμοιβὴν ἠθικὴν καὶ ἐνθαρρύνωνται εἰς τὰς ἀγαθοεργίας αὐτῶν.

Ὡς Κοκκινοχωρίτης καὶ πατατοκαλλιεργητὴς φρονῶ ὅτι διερμηνεύω τὰ αἰσθήματα τῶν πατατοκαλλιεργητῶν ὅλων τῶν Κοκκινοχωρίων ἀνακηρύσσων εὐεργέτας πάντων ὑμῶν δύο κυρίως πρόσωπα τοὺς κ. κ. Ν. Π. Λανίτην ἐκ Λεμεσοῦ καὶ Μιχ. Λοϊζίδην ἐκ Βαρωσίων. Ὁ πρῶτος διὰ τῆς ἐγνωσμένης δραστηριότητός του κατώρθωσε νὰ διαδώσῃ εὐρύτατα τὰ ἐξαίσια ἑλληνικὰ χημικὰ λιπάσματα ἐκ τῆς χρήσεως τῶν ὁποίων ἡ γεωργικὴ καθόλου παραγωγὴ ἐπολλαπλασιάσθη, ἡ τῶν πατατῶν δὲ ἰδίᾳ ἐγένετο εὐεργετικωτάτη. Ἀρκεῖ ἕκαστος πατατοκαλλιεργητὴς νὰ ἀναλογισθῇ ποία ἦτο ἡ παραγωγὴ πατατῶν πρὸ καὶ μετὰ τὴν χρῆσιν τῶν λιπασμάτων τούτων ἵνα ἐκτιμήσῃ κατ' ἀξίαν τὰς μεγάλας καὶ ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας εἰς ὅλην τὴν γεωργίαν καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὴν πατατοκαλλιέργειαν ἐπὶ πλέον ἂς ἀναλογισθῶμεν πόσον ἐζημιώθη ἡ πατατοπαραγωγὴ ἀφότου ἔπαυσεν ἡ εἰσαγωγὴ τῶν ἑλληνικῶν λιπασμάτων, τὴν ἐπανάληψιν τῆς ὁποίας ἀναμένει ἀνυπομόνως ὁ γεωργικὸς κόσμος ὅλος ἐν Κύπρῳ.

Ὁ κ. Μιχαλάκης Λοϊζίδης ἐγένετο ὁ εἰσαγωγεὺς τοῦ ἐξαιρέτου πατατοσπόρου εἴδους Πιττακούρας καὶ πρὸς χρησιμοποίησιν αὐτοῦ δὲν περιωρίσθη εἰς ἁπλῆν εἰσαγωγὴν τοῦ εἴδους ἀλλὰ καὶ κατέβαλε μεγάλας προσπαθείας ὅπως πείσῃ τοὺς γεωργοὺς περὶ τῆς ἐπικερδοῦς χρήσεως αὐτῆς καὶ πρὸς τοῦτο διένειμε δωρεὰν πατατόσπορον εἰς μεγάλην κλίμακα ἐπὶ χρηματικῇ ζημίᾳ του, καὶ χάρις εἰς τὴν ἐπιμονὴν καὶ γενναιοδωρίαν του ἐγενικεύθη ἡ χρῆσις πατατοσπόρου πιττακούρα, ἅπαντες δὲ οἱ πατατοκαλλιεργηταὶ ἀναγνωρίζομεν τὴν μοναδικὴν ἀπόδοσιν αὐτοῦ κατὰ ποιὸν καὶ ποσόν, καὶ ἄν τις ἐλησμόνησε τοῦτο πρέπει νὰ γνωρίζῃ πάντως ὅτι οὐδεὶς ἄλλος πα[illegible] ἐδοκίμησεν ἐν τῷ τόπῳ ὅσον ἡ πιττακούρα, μεγάλα δὲ ἐζημιώθη ἡ πατατοπαραγωγή, ἀπὸ τῆς ἐλλείψεως τοῦ σπόρου τούτου, τοῦ ὁποίου τὴν εἰσαγωγὴν πάλιν ἀναμένομεν οἱ πατατοκαλλιεργηταὶ μεθ' ὅσης ἀνυπομονησίας καὶ τὴν τῶν Ἑλληνικῶν λιπασμάτων.

Ἐν Αὐγόρου.

Γ. Α. Βαρδακούδης.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Ἐκφράζω καὶ δημοσίᾳ πρὸς τοὺς ἀξιοτίμους ἰατροὺς κ. κ. Α. Θεοδότου, Ν. Δέρβην καὶ Ἀχ. Κακουλλῆν διὰ τῆς ἀγρύπνου ἐπιστημονικῆς θεραπείας των σώσαντάς με ἀπὸ ὀξυτάτης γριππώδους βρογχοπνευμονίας.

Ἐσαεὶ εὐγνώμων

Θεοφ. Κ. Δημητριάδης.

ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΚΩΜΟΔΙΚΟΥ ΛΕΥΚΟΝΟΙΚΟΥ

Ἀριθ. 22)919.

Μεταξὺ

Φωτίου Φωτίου ἐξ Ἀκανθοῦς Ἐνάγοντος,

καὶ

Γρηγόρη Κωνσταντίνου ἐξ Ἀκανθοῦς καὶ νῦν ἀγνώστου διαμονῆς

Ἐναγομένου.

Τῷ ἐναγομένῳ ἐξ Ἀκανθοῦς καὶ νῦν ἀγνώστου διαμονῆς·

Διὰ τοῦ παρόντος προστάττεσθε νὰ ἐμφανισθῆτε ἐνώπιόν μου, ἐν Λευκονοίκῳ τῇ 31ηΜαρτίου 1919 καὶ ὥρᾳ 9η πρὸ μεσημβρίας, κατὰ τὴν ἀκρόασιν ἀγωγῆς, κινηθείσης καθ' ὑμῶν ὑπὸ τοῦ ἄνω σημειουμένου ἐνάγοντος.

Ὁ εἰρημένος ἐνάγων ἀξιοῖ £5.1.6 ποσὸν ὅπερ ὡς ἐγγυητὴς σας ἐν γραμματίῳ σας ἐκδόσεως 12.12.910 καὶ λήξεως 12.12.911 ἐκ £5.12.0 ἐπλήρωσε πρὸς τοὺς κληρον. Κυριάκου Χ'' Μιχαὴλ ἐξ Ἀκανθοῦς κατὰ τὴν 29. 10.917, τόκον 9% ἀπὸ τῆς πληρωμῆς καὶ τὰ ἔξοδα.

Ἔστω δ' εἰς γνῶσιν ὑμῶν, ὅτι, ἐὰν ἀπολίπητε νὰ ἐμφανισθῆτε κατὰ τὸν προειρημένον χρόνον, δύναται νὰ δοθῇ ἀπόφασις καθ' ὑμῶν, ἄνευ ἄλλης γνωστοποιήσεως.

Λευκονοίκῳ 16 Ἰανουαρίου 1919.

Σ. Τιγγίρης
Κωμοδίκης.

ΜΕΤΑΞΟΣΠΟΡΟΙ ΕΚΛΕΚΤΟΙ

Ὁ κ. Ἐλισσαῖος Γ. Ἀλωνεύτης ἀπόφοιτος τῆς Γεωργ. Σχολῆς καὶ πρώην κυβερνητικὸς σηροτρόφος πληροφορεῖ τοὺς ἐνδιαφερομένους ὅτι παρήγαγε μεταξοσπόρους δι' ἐπιλογῆς κατὰ τὴν παστέρειον μέθοδον μετὰ πάσης ἐπιμελείας καὶ προσοχῆς ὥστε νὰ ἔχῃ τὸ θάρρος ὅπως διαβεβαιώσῃ τὴν πελατείαν του περὶ τῆς ἀσφαλοῦς ἐπιτυχίας τῆς σηροτροφίας ὑπὸ τῶν πελατῶν του.

Οἱ βουλόμενοι ἀποταθήτωσαν πρὸς τὸν κ.

Ἐλισσαῖον Γ. Ἀλωνεύτην
(3—2) **Εἰς Λάπηθον.**

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

Ὁ Σύνδεσμος τῶν Ἐθνῶν.

(Συνέχεια).

Τὸ δωδέκατον ἄρθρον προνοεῖ περὶ διαιτησίας ἢ ἐρεύνης ὑπὸ τοῦ Ἐκτελεστικοῦ καὶ παρελεύσεως τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς ἀποφάσεως πρὸ πάσης προσφυγῆς εἰς τὰ ὅπλα, ἀπαγορεύει δὲ ταύτην πάλιν ἐναντίον Κράτους συμβεβλημένου καὶ δηλώσαντος ὅτι συμμορφοῦται πρὸς τὴν ἀπόφασιν τοῦ Συνδέσμου. Ἡ ἀπόφασις τῶν διαιτητῶν θὰ ἐκδίδεται ἐντὸς λογικοῦ χρονικοῦ διαστήματος καὶ τὸ Διαιτητικὸν δικαστήριον θὰ ἀποτελῆται ἐκ μελῶν περὶ ὧν ἔμειναν σύμφωνοι οἱ διϊστάμενοι. Γίνεται ὡσαύτως πρόνοια περὶ διαρκοῦς διεθνοῦς δικαστηρίου ἀποφασίζοντος περὶ τῶν ὑποβαλλομένων ζητημάτων πρὸς διαιτησίαν.

Ἐὰν διαφωνία ἤθελε προκύψει μεταξὺ τῶν μελῶν τοῦ Συνδέσμου, ἥτις δύναται νὰ καταντήσῃ εἰς σύγκρουσιν, τὰ συμβεβλημένα Κράτη ἀναλαμβάνουσι νὰ ὑποβάλλωσι μετὰ λεπτομερειῶν τὰς διαφορὰς των πρὸς τὸ Ἐκτελεστικὸν Συμβούλιον, καὶ ἀναλαμβάνουσιν ἅπαντα τὴν ὑποχρέωσιν νὰ μὴ κηρύττωσι πόλεμον ἐναντίον Κράτους, δηλώσαντος τὴν παραδοχὴν ἀποφάσεως ἢ συστάσεων τοῦ Ἐκτελεστικοῦ καὶ τὸ ὁποῖον θὰ προτείνῃ τίνα μέτρα δέον νὰ ληφθῶσιν ἐναντίον Κράτους μὴ συμμορφουμένου.

Τὸ δέκατον ἕκτον ἄρθρον διαλαμβάνει ὅτι, ἐὰν Δύναμίς τις συμβεβλημένη παραβαίνῃ ἢ ἀθετῇ τὰς ἐν τῷ δωδεκάτῳ ἄρθρῳ ὑποχρεώσεις αὐτῆς, θὰ θεωρῆται ὡς διατελοῦσα ἐν ἐμπολέμῳ καταστάσει πρὸς τὰς λοιπὰς δυνάμεις, αἵτινες θὰ λαμβάνωσιν ἄμεσα μέτρα διὰ τὴν διακανόνισιν πασῶν τῶν ἐμπορικῶν καὶ οἰκονομικῶν σχέσεων μετὰ τῆς χώρας, ἥτις ἠθέτησε τὰς ἀπὸ τῆς συνθήκης ταύτης ὑποχρεώσεις αὐτῆς.

Ἐπαφίεται εἰς τὸ Ἐκτελεστικὸν Συμβούλιον ὅπως συνιστᾷ τίνα ἀποτελεσματικὰ μέτρα στρατιωτικὰ ἢ ναυτικὰ δέον νὰ λαμβάνωνται διὰ τὴν ἔνοπλον προστασίαν τῶν συνθηκῶν τοῦ Συνδέσμου. Τὰ συμβαλλόμενα Κράτη παρέχουσι τὰ ἀναγκαῖα οἰκονομικὰ μέσα εἰς τὴν προσβαλλομένην χώραν καὶ θὰ ἐπιτρέπωσι τὴν διὰ τῶν χωρῶν αὐτῶν δίοδον τῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων τῶν προωρισμένων εἰς τὴν προστασίαν τῶν συνθηκῶν τοῦ Συνδέσμου.

Τὸ δέκατον ἕβδομον ἄρθρον πραγματεύεται τὰς διαφορὰς μεταξὺ μελῶν καὶ μὴ τοιούτων τοῦ Συνδέσμου καὶ περὶ τῶν μεταξὺ μὴ μελῶν τούτου. Τὰ μὴ συμπεριλαμβανόμενα Κράτη θὰ καλῶνται ὅπως ἀποδέχωνται ἁπάσας τὰς ὑποχρεώσεις, ἃς ἔχουσι τὰ συγκροτοῦντα τὸν Σύνδεσμον Κράτη εἰς τὰς διαφορὰς των, καὶ τὸ Ἐκτελεστικὸν θὰ ἐπιλαμβάνηται ἀμέσου ἐρεύνης, καὶ ἄν τις χώρα ἠρνεῖτο νὰ συμμορφωθῇ θὰ τίθενται εἰς ἐφαρμογὴν τὰ ἐν τῷ δεκάτῳ ἄρθρῳ μέτρα.

Ἂν ἀμφότερα τὰ διαμαχόμενα Κράτη ἀποποιηθῶσι ν' ἀποδεχθῶσι τὰς ὑποχρεώσεις τῶν μελῶν διὰ τοὺς σκοποὺς τῆς ἔριδος αὐτῶν, τὸ Ἐκτελεστ. Συμβούλιον δύναται νὰ λαμβάνῃ μέτρα πρὸς πρόληψιν τῶν ἐχθροπραξιῶν καὶ ἐξεύρεσιν συμβιβασμοῦ. Πρόκειται ἐπίσης ὅπως ὁ Σύνδεσμος τῶν Ἐθνῶν ἀναλαμβάνῃ τὸν γενικὸν ἔλεγχον ἐπὶ τῆς πωλήσεως ὅπλων καὶ πολεμεφοδίων.

Τὸ δέκατον ἔννατον ἄρθρον πραγματεύεται περὶ τῶν Ἀποικιῶν καὶ ἐδαφῶν, αἵτινες ὡς ἐκ τῆς ἐκβάσεως τοῦ πολέμου ἔπαυσαν διατελοῦσαι ὑπὸ τὴν διατήρησιν τῶν Κρατῶν, ἅτινα διώκουν αὐτὰς καὶ κατοικοῦνται ὑπὸ λαῶν μὴ ἱκανῶν ὅπως αὐτοδιοικηθῶσιν. Τίθεται ἡ ἀρχὴ ὅτι ἡ εὐημερία καὶ ἀνάπτυξις αὐτῶν δέον νὰ θεωρῶνται ὡς ἱερὰ ὑποχρέωσις. Ἡ καλλιτέρα μέθοδος πρὸς ἔμπρακτον ἐφαρμογὴν τῆς ἀρχῆς ταύτης εἶναι ὅπως ἡ διαπαιδαγώγησις τῶν λαῶν τούτων ἐμπιστευθῇ εἰς ἔθνη προηγμένα, ἅτινα χάρις εἰς τοὺς πόρους αὐτῶν καὶ τὴν πεῖραν καὶ τὴν γεωγραφικὴν θέσιν των δύνανται κάλλιον ν' ἀναλάβωσι τοιαύτην εὐθύνην, καὶ ἡ διαπαιδαγώγησις αὐτὴ νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐκτέλεσις ἐντολῆς ὁλοκλήρου τοῦ Συνδέσμου.

Ὁ χαρακτὴρ τῆς ἐντολῆς δέον νὰ ᾖ διάφορος καὶ ἀνάλογος πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν λαῶν, τὴν γεωγραφικὴν θέσιν τῆς χώρας καὶ τὰς οἰκονομικὰς συνθήκας αὐτῆς. Χῶραι τινές, ἀπελευθερωθεῖσαι τελευταίως, διατελοῦσιν εἰς τοιοῦτο σημεῖον ἀναπτύξεως, ὥστε ἡ ὕπαρξίς των ὡς ἀνεξαρτήτων Κρατῶν νὰ ἀναγνωρισθῇ μεχρισοῦ, ὅμως δυνηθῶσι νὰ κυβερνῶνται ἀφ' ἑαυτῶν, νὰ τυγχάνωσι τῆς συνδρομῆς καὶ συμβουλῆς ἐντολοδόχου τινὸς Δυνάμεως. Οἱ πόθοι τῶν κοινοτήτων τούτων δέον νὰ τύχωσι τῆς κυριωτέρας φροντίδος ἐν τῇ ἐκλογῇ τῆς ἐντολοδόχου Δυνάμεως.

Ἑκάστη ἐντολοδόχος Δύναμις θὰ ὑποβάλλῃ πρὸς τὸν Σύνδεσμον τῶν Ἐθνῶν ἐτησίαν ἔκθεσιν περὶ τῆς ὑπὸ τὴν φροντίδα αὐτῆς τιθεμένην χώρας.

Τὸ εἰκοστὸν ἄρθρον προβλέπει περὶ τῆς ἐξασφαλίσεως ἐργασίας καὶ βελτιώσεως τῆς τύχης τῶν ἐργατῶν καὶ περὶ διαμετακομίσεως ἐμπορευμάτων καὶ ἱδρύσεως Ἐμπορικοῦ Ἐπιμελητηρίου.

Οὐδεμία συνθήκη ἢ διεθνὴς συνεννόησις συναπτομένη ἐν τῷ μέλλοντι ὑπὸ μέλους τινὸς τοῦ Συνδέσμου θὰ ἦτο ὑποχρεωτική, ἂν μὴ κατατεθῇ εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Συνδέσμου.

Οἱ πληρεξούσιοι θὰ συνιστῶσι τὴν τροποποίησιν συνθηκῶν μὴ ἐφαρμοσίμων ἢ δυναμένων νὰ θέσωσιν ἐν κινδύνῳ τὴν εἰρήνην τοῦ κόσμου, καὶ αἱ συμβαλλόμεναι δυνάμεις ὑπισχνοῦνται νὰ ἐγκαταλείψωσι πάσας τὰς συνθήκας τὰς ἀντικειμένας πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς παρούσης συμφωνίας καὶ ἀναλαμβάνουσιν ὅπως ἀπαλλαγῶσιν ἀμέσως τῶν τοιούτων ὑποχρεώσεων.

Τὸ εἰκοστὸν ἕκτον καὶ τελευταῖον ἄρθρον προνοεῖ περὶ προσωποποιήσεως τῆς συνθήκης μετὰ τὴν ἐπικύρωσιν ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων καὶ τοῦ Ἐκτελεστικοῦ.

* * *

Ἀνακοίνωσις ἐκ Παρισίων ἀπὸ τῆς 8)21 Φεβρουαρίου.

Αἱ Μ. Δυνάμεις σήμερον ἐμελέτησαν τὸ ζήτημα τῆς δημιουργίας οὐδετέρας ζώνης μεταξὺ Οὐγγρων καὶ Ρουμάνων ἐν Τρανσυλβανίᾳ, ὅπερ ἀνετέθη εἰς τὸ ἀνώτατον πολεμικὸν συμβούλιον ἐν Βερσαλλίαις.

Ἀπεφασίσθη ὅπως οἱ Σύμμαχοι ὡς ἀποτέλεσμα τῆς συγκλήσεως τῆς Πολωνικῆς Διήτης ἐν ᾗ ἐπεκυρώθησαν αἱ ἐξουσίαι τῶν Πολωνῶν ὑπουργῶν καὶ ὁ Ποδηρεύσκη ἀνευφημήθη, ἀναγνωρίσωσι τὴν Πολωνικὴν κυβέρνησιν.

Αἱ ἐργασίαι τοῦ Συνεδρίου ἐξακολουθοῦσιν ἀπροσκόπτως, καθόσον πάντα τὰ ζητήματα ἔχουσι κατανεμηθῇ εἰς διαφόρους ὑπεπιτροπείας, αἵτινες ἐπεξεργάζονται καὶ μελετῶσι ταῦτα, θὰ εἰσαγάγωσι δὲ τὰ πορίσματα διὰ τῶν οἰκείων εἰσηγητῶν εἰς τὸ Συνέδριον κατὰ τὰς πλήρεις συνεδρίας αὐτοῦ.

Ὁ πρόεδρος τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν Οὐΐλσων ἀνεχώρησεν εἰς Ἀμερικὴν πρὸς ὑπογραφὴν διαταγμάτων ληγούσης τῆς περιόδου τοῦ Κογκρέσου τῇ 4 Μαρτίου καὶ τῇ 5 τοῦ ἰδίου θὰ ἀναχωρήσῃ ἐκ Ν. Ὑόρκης ἐπανερχόμενος εἰς Γαλλίαν διὰ τὰς ἐργασίας τοῦ Συνεδρίου. Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἀπουσιάζει εἰς Ἀγγλίαν καὶ ὁ πρωθυπουργὸς Λόϋδ Τζώρτζ ἀπησχολημένος ὑπὸ τῶν μεγάλων ἀπεργιῶν αἵτινες ἐσχάτως ἐγένοντο ἐν Ἀγγλίᾳ.

ΔΟΛΟΦΟΝΙΚΗ ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΚΛΕΜΑΝΣΩ

Τὸ Πρακτορεῖον Ρέουτερ ἀνήγγειλεν ὅτι τῇ 7)20 Φεβρ. ἐνῷ ἤλαυνεν ἐπ' αὐτοκινήτου ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Γαλλίας κ. Κλεμανσὼ διὰ τῶν ὁδῶν ἐν Παρισίοις ἄνθρωπός τις ἐνεφανίσθη ἐξελθὼν ἀπὸ δημοσίου ἀποχωρητηρίου, ὅπου ἐνήδρευε, καὶ ἐπυροβόλησε κατ' αὐτοῦ πεντάκις. Αἱ βολαὶ διεπέρασαν τὸ ἐπικάλυμμα τοῦ αὐτοκινήτου, μία δὲ μόνον βολὴ προσέβαλε τὸν γηραιὸν πρωθυπουργόν.

Ἡ ἀστυνομία συνέλαβε τὸν ἐπιτεθέντα, ὅστις ὅμως δὶς ἐπυροβόλησε καὶ ἐπλήγωσε δύο τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων. Τὸ πλῆθος θὰ ἐκακοποίει αὐτόν, ἂν δὲν τὸν ἀπεμάκρυνεν ἡ ἀστυνομία ταχέως. Ὁ ὁδηγὸς τοῦ αὐτοκινήτου ἐπληγώθη ἐλαφρῶς. Ὁ δράστης προέρχεται ἐκ Κομπιένης 20 μιλ. ἀπὸ τῶν Παρισίων καὶ ὀνομάζεται Κοτέν.

Ὁ Κλεμανσὼ ἐπλήγη κατὰ τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ δεξιοῦ ὤμου, τὸ τραῦμα εἶναι βαθύ, ἀλλ' οὐδὲν ἐσωτερικὸν ὄργανον προσεβλήθη. Ἡ κατάστασις τοῦ ἀσθενοῦς εἶναι τελείως καλὴ καὶ ἡ ἐπάνοδός του εἰς τὰ ὑψηλὰ καὶ μεγάλα καθήκοντά του ἐν τῷ Συνεδρίῳ τῆς Εἰρήνης προσδοκᾶται ταχεῖα.

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ Η "ΑΛΩΝΑ„

ΔΗΛΩΣΙΣ

Προσκαλοῦνται οἱ μέτοχοι τῆς Ἀνωνύμου Ἐμπορ. Ἑταιρείας «Ἄλωνα» εἰς ἐτησίαν τακτικὴν Γενικὴν Συνέλευσιν, γενησομένην ἐν τῷ ἐν Λευκωσίᾳ κεντρικῷ καταστήματι, τὴν 19ην Φεβρουαρ. 1919 ἐ.π. ὥρα 11 π.μ.

Θέματα :

α') Ἔγκρισις τοῦ μερίσματος.
β') Ἔκθεσις τοῦ ἐλεγκτοῦ.
γ') Ἔκθεσις τῶν ἐργασιῶν τῆς ἑταιρείας
δ') Ἀντικατάστασις τοῦ 1)3 τῶν μελῶν τοῦ Διοικητ. Συμβουλίου.

Λευκωσία, 9)22)2)919.

ΕΚ ΤΟΥ ΔΙΟΙΚ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ.